Fotografická galerie Fiducia

Michaela Bobková

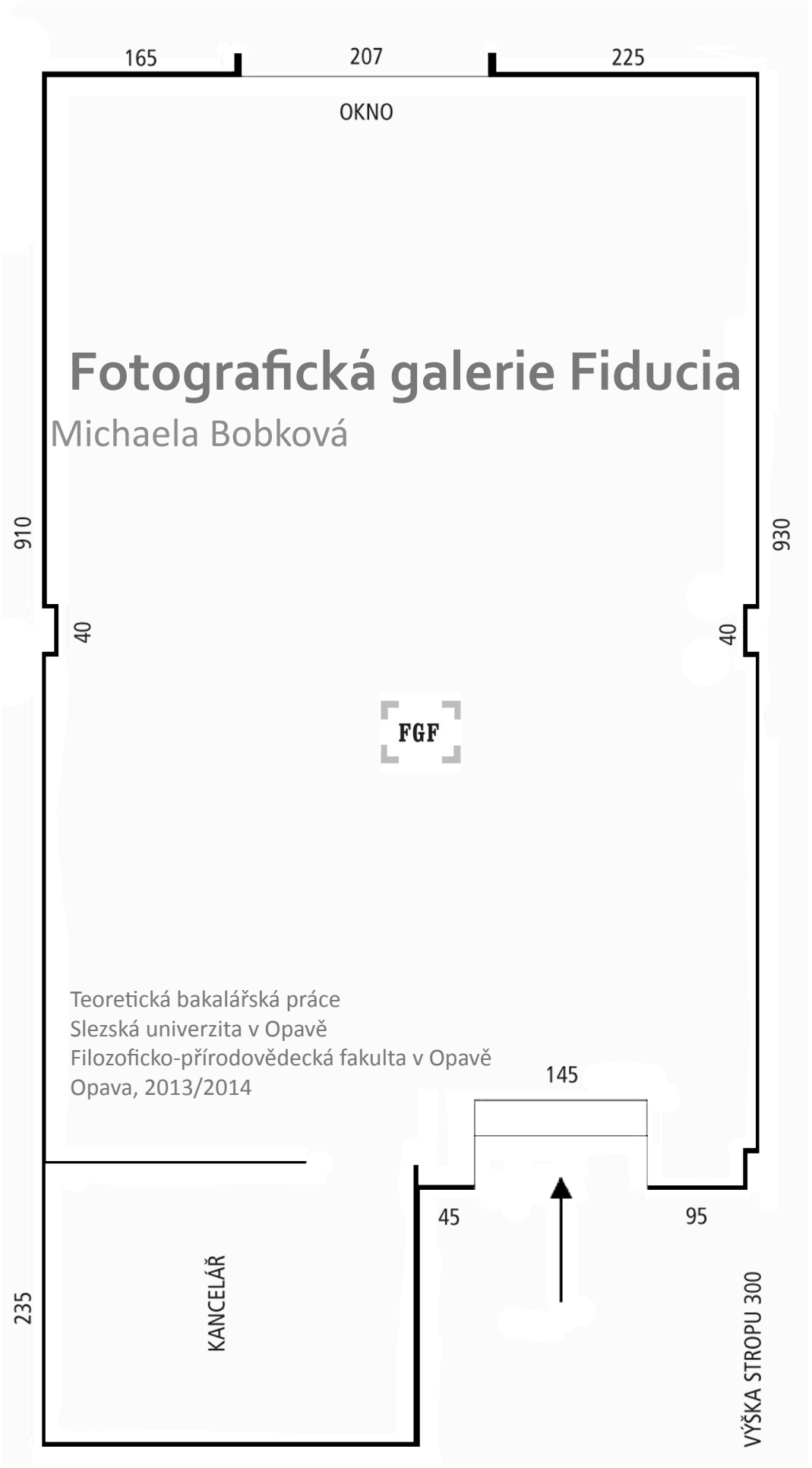

Teoretická bakalářská práce
Slezská univerzita v Opavě
Filozoficko-přírodovědecká fakulta v Opavě
Opava, 2013/2014

FOTOGRAFICKÁ GALERIE FIDUCIA, NÁDRAŽNÍ 30, 702 00 MORAVSKÁ OSTRAVA, CZ

Fotografická galerie Fiducia

Michaela Bobková – Teoretická bakalářská práce

Photographic gallery Fiducia

obor Tvůrčí fotografie

vedoucí práce Mgr. Jiří Siostrzonek, Ph.D.

oponent MgA. Marek Malůšek

Slezská univerzita v Opavě | Filozoficko-přírodovědecká fakulta v Opavě | Institut tvůrčí fotografie | Opava 2014

Slezská univerzita v Opavě

INSTITUT TVŮRČÍ FOTOGRAFIE

Abstrakt

Antikvariát a klub Fiducia jakožto nezávislé kulturní centrum oslavilo v roce 2013 patnáct let své existence. Ve své bakalářské práci mapuji výstavy, které v komorním prostředí Fotografické galerie Fiducia proběhly od roku 2001 do roku 2010. Díky kurátorům Romanu Poláškovi a Martinu Popeláři se do Ostravy dostala taková jména jako Weegee, Andy Warhol nebo Karel Cudlín a Zdeněk Tmej. Odborná grantová komise Ministerstva kultury v roce 2013 ohodnotila výstavní projekty Fotografické galerie Fiducie jako nejlepší v České republice.

Klíčová slova: fotografická galerie, Fiducia, výstava, česká a světová fotografie, ocenění

Abstract

The antiquarian bookshop and club Fiducia, an independent cultural centre, celebrated fifteen years of its existence in 2013. In my thesis, I provide an overview of exhibitions held in the cosy premises of Photographic gallery Fiducia between 2001 and 2010. Thanks to the effort of curators Roman Polášek and Martin Popelář, names such as Weegee, Andy Warhol or Karel Cudlín and Zdeněk Tmej were introduced to Ostrava. In 2013, professional grant committee of Ministry of Culture evaluated the exhibition projects of Fiducia one of the best in the Czech Republic.

Key words: Photographic gallery, Fiducia, exhibition, Czech and world photography, award

SLEZSKÁ UNIVERZITA V OPAVĚ
Filozoficko-přírodovědecká fakulta v Opavě
Akademický rok: **2013/2014**

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

(PROJEKTU, UMĚLECKÉHO DÍLA, UMĚLECKÉHO VÝKONU)

Jméno a příjmení:	**Michaela BOBKOVÁ**
Osobní číslo:	**F110461**
Studijní program:	**B8204 Filmové, televizní a fotografické umění a nová média**
Studijní obory:	**Tvůrčí fotografie**
	Tvůrčí fotografie
Název tématu:	**T: Fotografická galerie Fiducia**
Téma anglicky:	**T: Photographic gallery Fiducia**
Zadávající ústav:	**Institut tvůrčí fotografie**

Zásady pro vypracování:

Historie Fotografické galerie Fiducia, seznam výstav, přínos galerie pro Ostravu

Forma zpracování bakalářské práce: **tištěná**

Seznam odborné literatury:

Sborník k 10 letům fungování klubu a antikvariátu Fiducia
Katalogy k jednotlivým výstavám Fotografické galerie Fiducia
Historie české fotografie, Vladimír Birgus

Vedoucí bakalářské práce: **Mgr. Jiří SIOSTRZONEK, Ph.D.**
Institut tvůrčí fotografie

Datum zadání bakalářské práce: **12. ledna 2014**
Termín odevzdání bakalářské práce: **27. června 2014**

Prof. PhDr. Vladimír BIRGUS
vedoucí ústavu

V Opavě 8. prosince 2013

Poděkování
Mé poděkování patří všem, kteří mi poskytli rozhovory a archivní materiály.
Jsou to především Ilona Rozehnalová, Martin Popelář, Jiří Jůza, Karel Kita, Jaroslav Malík, Pavel Mára a Jindřich Štreit. Dále děkuji odb. as. Mgr. Jiří Siostrzonek Ph.D. za podnětné připomínky, odborné vedení a rady při vzniku práce.

Prohlášení
Prohlašuji, že jsem práci vypracovala samostatně za použití literatury a pramenů uvedených v seznamu použité literatury.

Souhlas
Souhlasím, aby tato práce byla zařazena do Univerzitní knihovny Slezské univerzity v Opavě, do Umělecko-průmyslového muzea v Praze a zveřejněna na internetových stránkách www.itf.cz

OBSAH

Úvod /1/

Historie /4/

Fotografické výstavy 2001 – 2010 /6/

2001 /6/

2002 /8/

2003 /11/

2004 /16/

2005 /19/

2006 /23/

2007 /27/

2008 /31/

2009 /34/

2010 /37/

Antikvariát a klub Fiducia /40/

Závěr /44/

Jmenný rejstřík /45/

Seznam použité literatury /49/

ÚVOD

V bakalářské práci se věnuji Fotografické galerie Fiducia a její výstavní činnosti v letech 2001 – 2010. Mým cílem je kompletace informací mapující historii vzniku Antikvariátu a klubu Fiducia. Ústředním bodem práce je souhrn výstav sledující deset let výstavní činnosti Fotografické galerie Fiducia.

Ve stínu industrializace se po roce 1990 v ostravských ulicích rozvíjí několik menších, převážně soukromých, galerií a výstavních síní. Ty se převážně zaměřují na klasické, ale i současné umění.

Největší a zároveň nejstarší galerií v Ostravě je Galerie výtvarného umění s hlavním sídlem v Domě umění, která vznikla v roce 1952. Její sbírku tvoří kolekce evropského a českého umění 19. a 20. století a španělské umění 20. století. Nechybí ani zastoupení mladých či regionálních umělců.
Roku 1984 byla z důvodů nároků na zvýšení výstavní kapacity otevřena Nová síň, která sloužila ke krátkodobým výstavám věnovaným převážně současnému umění mladých autorů.

Mezi další významné galerie města patří například Výtvarné centrum Chagall, které vede PhDr. Petr Pavliňák a svou činnost zahájilo 10. září 1990. Řadí se tak k nejstarším soukromým galeriím ve městě. Ve výstavním plánu se objevila taková jména jako Pablo Picasso, Salvadore Dalí, Mark Chagall, Joan Miró nebo z českých autorů Olbram Zoubek, František Tichý nebo Jiří Kolář.
Velkou pozornost galerie věnuje mladým autorům a netradičním výtvarným postupům.
Výtvarné centrum Chagall poskytuje místo také fotografické tvorbě. Prostor pro výstavu zde dostali takové osobnosti fotografické scény 20. století, jako jsou František Drtikol, Josef Sudek, Jindřich Štreit nebo Dita Pepe.

Výstavní síň Sokolská 26, která vznikla v roce 1993. Zaměřuje se převážně na soudobou českou a zahraniční výtvarnou scénu.

S ostravskou uměleckou scénou je neodmyslitelně spjatá také Galerie G7, kterou roku 2003 založili František Řezníček a Dalibor Bednář. Záměrem galerie byla prezentace různého druhu umění. Galerie funguje i po tragické smrti Františka Řezníčka. Začátkem roku 2011 se přestěhovala do malebných prostor Literární kavárny, která se nachází v Kulturně-literárním centru Academia. Vystavující autoři tvoří regionální zastoupení. Vystavují zde ostravští fotografové a v neposlední řadě absolventi ostravských uměleckých škol.

V roce 2009 Ostrava usilovala o titul Evropské hlavní město kultury 2015. Přestože titul získala Plzeň, Ostravu to posílilo a vznikly další výstavní prostory. Zájemci o současné umění mají možnost navštívit například Důl Hlubina, o jehož kulturní program se stará organizace Provoz Hlubina. Zajímavým projektem je galerie nesoucí název 1_7 gallery. Konceptem galerie bylo zpřístupnění výloh, které patřily k dnes chátrajícímu módnímu domu Ostravica Textilia, a zavedení tak umění do veřejného prostoru. Na podzim roku 2013 vznikla Galerie 13 jakožto soukromá nezisková instituce, která autory prezentuje na schodišti jednoho ostravského bytového domu. Výstavní plán se soustřeďuje na mimoostravskou výtvarnou scénu. Za svou krátkou výstavní existenci stihla představit například kontroverzní mladou umělkyni Markétu Garai, grafika Mirka Kopince nebo Graemena McKinnona. Velkým krokem dopředu byla výstavbu galerie PLATO – platforma (pro současné umění).

Za jakousi pupeční šňůru a modlu ostravské alternativní kulturní scény považuji klub Černý pavouk.
První výstavy zde tvořil kurátor Ivo Sumec, který v tomto místě našel útočiště pro svou galerii Fiducia z nedalekého Frýdku-Místku.

Fotografickou galerii Fiducia jsem si pro svou práci vybrala hlavně z toho důvodu, že se jedná o jedinou čistě fotografickou galerii v Ostravě. V roce 2013 obdržela titul za nejlepší výstavní projekt, který vyhodnocuje odborná grantová komise Ministerstva kultury České republiky.

ANTIKVARIÁT
GALERIE FIDUCIA

HISTORIE

1998

založení antikvariátu v Ostravě Mariánských Horách

1999

přesun antikvariátu do prostor současné Fiducie

1999 - 2001

současní majitelé provozovali antikvariát jako podnájemníci, v prostorách byla dále kavárna a hospoda, knihkupectví, v suterénu od roku 2000 Galerie 761 (kurátor René Rohan, poté Stanislav Cigoš, Petr Pavlán) Galerie 761 fungovala do roku 2004

2002

výpověď původního majitele z prostor, zadání projektu na provozování klubu Fiducia v současné podobě s majiteli Ilonou a Jiřím Rozehnalovými. Současní majitelé vyhráli výběrové řízení a stali se nájemníci prostor Fiducia. Na žádost města uzavřená kavárna i hospoda, v prostorách vybudovaná galerie specializovaná na vystavování fotografií - Fotografická galerie Fiducia (kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář). Zahájení kulturní činnosti

2003 - 2008

založení občanského sdružení, pod jehož hlavičkou začaly být pořádany pravidelné akce, debaty a přednášky, jak je již známe z nynějšího působení klubu Fiducia.

Od roku 2006 zahájená činnost Galerie Dole, která se specializuje na současné české umění (kurátor Martin Mikolášek). Od roku 2007 založen Dětský ateliér

„To místo: Kdysi dílna a sklad. Pak dlouho nic. Pustotou jisto. Průchod. Pach popelnic. Mrtvo. Svažitá chodba se sklepením. Okno do dvora s rastrem mříže. V půli devadesátých let přes potíže tušená touha k proměnění. Vůle k jinému. Klopýtavý a škobrtavý čas na změnu.“ [1] Takto poeticky popisuje prostor antikvariátu a klubu Fiducia Radovan Lipus ve sborníku Fiducia Důvěrně, který vydalo občanské sdružení Fiducia v roce 2008.

Původně na místě současného klubu stávalo knihkupectví a klub Votabie, které společně provozovali Ivo Sumec a Jan Črmák. Později se Votabie dostala do rukou Miroslava Zelinského. Klubu se však dále nedařilo. Této chvíle využila Ilona Rozehnalová, která prostor přebrala od města a vytvořila v něm dvě galerie. Dnešní Galerii Dole a Fotografickou galerii Fiducia.

Galerie Fiducia, která se původně nacházela ve Frýdku-Místku, má s dnešní Fotografickou galerií shodný pouze název. Dům, v kterém galerie sídlila, byl v roce 1994 určen k demolici, k té nakonec nedošlo. Avšak majitelé již pro Fiducii našli azyl v podobě ostravské legendární hospody a antikvariátu Černý pavouk, který se nalézal na ulici Stodolní. Oficiálně byl výstavní provoz zahájen 5. 5. 1995 křtem prvního čísla časopisu Landek. Ke konci roku 1995 se galerie opět stěhuje, tentokrát do suterénu prostor dnešní Galerie Dole na Nádražní ulici. V této době zde vystavují hlavně mladí umělci ostravské scény jako například Daniel Balabán, Petr Lysáček nebo Jiří Surůvka. Mezi další vystavovatele patřili studenti Ostravské univerzity Katedry výtvarné tvorby. Téhož roku byla na krátkou dobu zřízena Video galerie Fiducia v olomouckém knihkupectví Votabia. O dva roky později proběhlo několik neúspěšných pokusů o zřízení pobočky galerie ve Frýdku-Místku.

Tímto skočila čtyřletá éra Galerie Fiducie, kterou kurátoroval Ivo Sumec. V letech 1999 – 2001 proběhlo v prostoru galerie proměněného v hospodu několik především fotografických výstav, které už byly pod taktovkou Romana Poláška. Tehdejší ostravské galerie prezentovaly současné české umění i umělce ostravské scény. Mezi tyto prostory patřily například již zmíněný klub Černý pavouk, Nibiru, Jáma 10 nebo dodnes existující galerie Sokolská 26. Roman Polášek společně s Martinem Popelářem chtěli však galerii odlišnou. Nechtěli čerpat z místních umělců, chtěli zde prezentovat české i světové fotografy prostřednictvím monografických výstav.

Fotografická galerie Fiducie je od samého začátku vzniku samostatným subjektem v rámci klubu Fiducia. Své působení odstartovala 7. 6. 2001 výstavou Ivana Pinkavy nesoucí název Adam a Eva. Výstavy zde kurátorují rovněž taková jména jako Vladimír Birgus, Josef Moucha, Tomáš Pospěch nebo Lucie Lendelová-Fišerová.

[1] Radovan Lipus; Fiducia Důvěrně - Sborník k 10. výročí antikvariátu a klubu Fiducia

01

02

03

STRANA ČTYŘI KULTURA - SEVERNÍ MORAVA A SLEZSKO MF DNES - 7. ČERVNA 2001

Novou fotogalerii otevře Ivan Pinkava

Ostrava - V Moravskoslezském kraji se blýská na lepší "fotografické" časy. Po zániku fotografického kabinetu v Opavě region získává čistě fotografickou galerii, kterou dnes otevře výstavou experimentálního divadla Teatr Novogo Fronta a hlavně vernisáž výstavy Adam a Eva světově proslulého fotografa Ivana Pinkavy v šest hodin večer.

Do riskantního podniku - vedení a kurátorství galerie - vsoupili fotografové Roman Polášek a Martin Popelář. "Už dříve jsem pořádal fotografické výstavy v klubovém prostředí Fiducie. Chtěl jsem proto zkusit, jak bude klub vypadat s podobě čistě fotografické galerie," vzpomenul Roman Polášek, který se do osvětové činnosti pustil především díky podpoře získané z grantu ostravského magistrátu, ale i městského obvodu Moravské Ostravy a Přívoz.

Galerista však nehodlá ve výstavní síni nabízet jenom výstavy. "Pro návštěvníky budou k dispozici fotografické publikace, katalogy a pokud seženeme na to peníze, tak i katalog o všech výstavách v galerii," řekl Polášek, který doufá v odezvu svého počínání také i u fotografické obce zastoupené na severu Moravy a ve Slezsku především dvěma školami - v Opavě na Institutu tvůrčí fotografie a v Ostravě na Střední průmyslové škole.

Přestože Polášek musel většinu finanční podpory dát na galerijní "zušlechtění" původně pubového prostředí v horních prostorách Fiducie, v programu se to blýská i velkými metry. Hned další expozice po Pinkavovi připadne na studenty Institutu tvůrčí fotografie, jejíž společným tématem bude lidské tělo. "Dvě studentské výstavy do roka a jednou za rok klasik fotografie bude v plánu galerie," prozradil základní koncepci výstavní činnosti Polášek. Letos klasika zastoupí fotograf vystavující zyni v opravdovém Domě umění - Viktor Rejchmann. Sbírá fotografii industriálně poničené krajiny představí v novém výstavním prostoru Ibra Ibrahimović, už v této chvíli je domluvena, pokud galerie získá znovu podporu, výstava unimká Tono Stana v příštím roce.

Ivan Pinkava ukazuje ve své první ostravské výstavě malý průřez tvorby od poloviny devadesátých let až do současnosti. "Vybrat z fotografie nejnovější a jeden snímek tady bude mít dokonce svou premiéru, protože nebyl doposud vystaven," uvedl včera při instalaci fotografií Pinkava, který často fotografuje právě herce Teatru Novogo Fronta, divadla, s nímž ho spojuje pomyslné podobné téma - téma nedefinovatelnosti a neukončenosti lidské existence zrcadlící se například ve světě obnopohlavních lidí - takzvaných androgynů, ale kupříkladu i ve smrti. Jeho portréty nabých deformovaných lidí mohou proto šokovat, ale také působit na hlubší vrstvy lidského vědomí i nevědomí.

JIŘÍ MACHÁČEK

Pražský fotograf Ivan Pinkava vystavuje v nové fotografické galerii Fiducia v Ostravě s expozicí Adam a Eva

FOTO: MAFA - JAROSLAV OŽANA

04

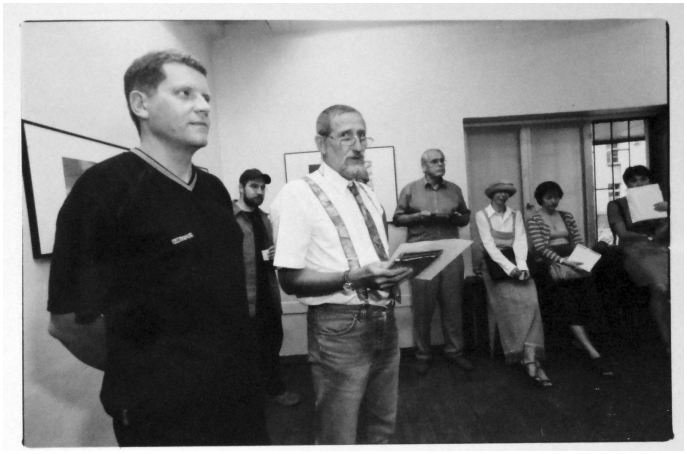

05

06

01| Interiér klubu Černý pavouk na Stodolní ulici (reprodukce z knihy V srdci Černého pavouka: Ostravská literární a umělecká scéna 90. let)

02| Interiér klubu Černý pavouk na Stodolní ulici (reprodukce z knihy V srdci Černého pavouka: Ostravská literární a umělecká scéna 90. let)

03| Fotograf Jindřich Štreit a Ivan Pinkava (archív Fotografická galerie Fiducia)

04| Článek z deníku Mladá Fronta Dnes, 7. června 2001

05| Vernisáž výstavy: Ivan Šefr, úvodní slovo Miroslav Myška (archív Fotografická galerie Fiducia)

06| Fotografka Markéta Luskačová a kurátor Martin Popelář (archív Fotografická galerie Fiducia, foto: Fedor Gabčan)

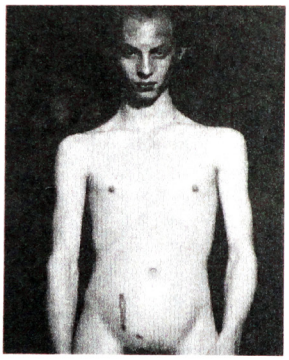

FOTOGRAFICKÉ VÝSTAVY 2001 – 2010

2001

Ivan Pinkava, Adam a Eva

7. 6. 2001 – 7. 7. 2001

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Jindřich Štreit

Igor Šefr

11. 7. 2001 – 16. 8. 2001

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Miroslav Myška

Fotografie české společnosti

13. 9. 2001 – 9. 10. 2001

Karel Cudlín, Jaromír Čejka, Alena Dvořáková, Ivo Gil, Bohdan Holomíček, Pavla Hrachová, Viktor Kolář, Tomáš Pospěch, Tomki Němec, Petr Rošický, Pavel Štecha, kurátor Jaroslav Bárta, úvodní slovo Tomáš Pospěch

Alena Kotzmannová, Konec filmu

18. 10. 2001 – 9. 11. 2001

kurátoři Roman Polášek, Martin Popelář a René Rohan, úvodní slovo Jan Černý

Vilém Reichmann, Z cyklů Kouzla a Metamorfózy

14. 11. 2001 – 6. 12. 2001

kurátor a úvodní slovo Miroslav Myška

Markéta Luskačová, Poutníci

18. 12. 2001 – 23. 1. 2002

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo František Kufa

IVAN PINKAVA – ADAM A EVA

Výstavní prostor ostravské Fotografické galerie Fiducia otevřela výstava Ivana Pinkavy nesoucí název Adam a Eva. Premiéru nemá pouze galerie, ale i sám Pinkava, který v Ostravě vystavuje zcela poprvé a představuje zde průřez své tvorby od poloviny devadesátých let. *„Vyberu i fotografie nejnovější a jeden snímek tady bude mít dokonce svou premiéru, protože nebyl doposud vystaven.“* [2] Ivan Pinkava za svou fotografickou kariéru vytvořil pro své fotografie typický vizuální jazyk. Nejen fotografované osoby, ale i předměty odráží hlubší proces myšlení, který navazuje na řeč tradiční západní kultury. Nedefinovaná a neukončená lidská existence ve světě androgynů.

ALENA KOTZMANNOVÁ – KONEC FILMU

Přední česká umělkyně Alena Kotzmannová patří mezi vlnu umělců, kteří rezignují na tradiční prezentaci svých děl a instalují je přímo na zdi výstavních prostor. Fotografie není jediný druh umění, kterému se věnuje. Pro svou tvorbu využívá také instalace a videoart. [3]

VILÉM REICHMANN – Z CYKLU KOUZLA A METAMORFÓZY

Předposlední výstava roku 2001 představovala českého fotografa, představitele surrealistické a postsurrealistické imaginativní fotografie, Viléma Reichmanna. Miroslav Myška pro časopis Fotograf o Rechmannově tvorbě napsal: *„Celý Reichmannův život jsou plynulé přechody mezi tvůrčími projevy, literárními a hlavně výtvarnými technikami…“* [4]

MARKÉTA LUSKAČOVÁ – POUTNÍCI

Fotografický cyklus nazvaný Poutníci vznikal v letech 1964 – 1970, kdy Markéta Luskačová zachytila náboženské poutě na Slovensku a v Polsku. Tento cyklus tvořila za doby jejich studií na Fakultě sociálních věd a publicistiky Univerzity Karlovy v Praze. Vidíme zde jak běžné informace o podobě poutníků, tak i zachycení pocitů, víry, smutku či radosti. Pro Markétu Luskačovou je typická dlouhodobá a systematická práce. Fotografie pro ni nikdy nebyla pouhou reflexí zachycující krátký čas dění – vždy fotografuje zevnitř. Stejně tak jako Diane Arbus i Luskačová zná ty, které zachycuje.

[2] Ivan Pinkava; rozhovor Mladá Fronta Dnes, 7. června 2001 **| [3]** Česká fotografie 20. století; Vladimír Birgus, Jan Mlčoch **| [4]** Miroslav Myška; Fotograf magazine. Http://fotografmagazine.cz/casopis/o-fotografii/profily/vilem-reichmann/ [online]. #21 o fotografii. 2014 [cit. 2014-07-05]. Dostupné z: http://fotografmagazine.cz/

07

08

09

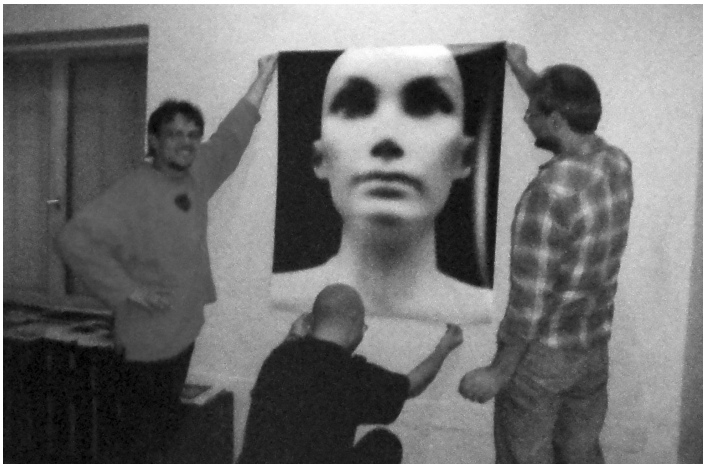

10

11

07| Rudo Prekop, 13 let zátiší. Pocty, pomníky, květiny (archív Fotografická galerie Fiducia)

08| Ukázka instalace výstavy: Bogdan Konopka, Reconnaissances (archív Fotografická galerie Fiducia)

09| Ukázka instalace výstavy: Jolana Havelková, Dočasná setkání (archív Fotografická galerie Fiducia)

10| Instalace výstavy: Jolana Havelková, Dočasná setkání (archív Fotografická galerie Fiducia)

11| Ukázka instalace výstavy: Tono Stano, Fascinace (archív Fotografická galerie Fiducia)

2002

Jan Wojnar, Vztahové realizace

24. 1. 2002 – 15. 2. 2002

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Jiří Valoch

Evžen Sobek, Ecce Homo

22. 2. 2002 – 19. 3. 2002

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Vojtěch Bartek

András Fekete, Rusko

21. 3. 2002 – 16. 4. 2002

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Jindřich Štreit

Jiří David, Třetí z třetí

15. 4. 2002 – 13. 5. 2002

kurátorka Karolína Grymová

Norbert Knap, Imagony

15. 5. 2002 – 18. 6. 2002

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Roman Polášek

Rudo Prekop, 13 let zátiší. Pocty, pomníky, květiny

20. 6. 2002 – 29. 7. 2002

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Zbyněk Illek

Bogdan Konopka, Reconnaissances

3. 9. 2002 – 4. 10. 2002

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Roman Polášek

Jolana Havelková, Dočasná setkání

7. 10. 2002 – 30. 10. 2002

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Martin Smékal

Pondělí, Plenér

31. 10. 2002 – 29. 11. 2002

kurátor a úvodní slovo Petr Lysáček

Tono Stano, Fascinace

4. 12. 2002 – 17. 1. 2003

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Roman Polášek

JAN WOJNAR – VZTAHOVÉ REALIZACE

Malíř, kreslíř, básník, konceptuální umělec a fotograf, který se od druhé poloviny 60. let věnuje netradičním fotmám umění ve stylu hnutí tzv. nové citlivosti. Začínal tvorbou vizuální poezie, avšak později přešel k tvorbě zaměřené na konceptuální myšlení. Soubor Vztahové realizace byl již vystaveny v roce 2000 v Opavě.

EVŽEN SOBEK – ECCE HOMO

Evžen Sobek, absolvent opavského Institutu tvůrčí fotografie, představuje v ostravské galerii cyklus fotografií Ecce Homo. Fotografie výrazně zobrazují autorův subjektivní pohled na realitu života s metaforickým významem. Soubor postupně rozšiřuje o další snímky, například z cest po Francii, Japonsku nebo Izraeli. Snímky v symbolické rovině zachycují samotu, touhu po svobodě a další běžne témata.

JIŘÍ DAVID – TŘETÍ Z TŘETÍ

Zakladatel skupiny Tvrdohlaví se v ostravské Fotografické galerii Fiducia se svým souborem Třetí z třetí představuje jako fotograf. Jiří David od druhé poloviny 80. let výrazně formuje podobu české umělecké scény. Do konce 90. let se věnuje instalacím objektů a psaní textů odrážejících pozici umělce a umění ve společnosti.

NORBERT KNAP – IMAGONY

V pořadí jedenáctou vernisáží, kterou svou hudební produkcí zahájil Jiří Macháček, byla výstava Norberta Knapa nesoucí název Imagony. Knap se narodil roku 1974 a je absolventem fotografie bratislavské Vysoké školy výtvarných umění. V Knapově tvorbě dlouhou dobu převládaly fotografie krajin a zátiší v krajině, do kterých zasazuje podoby člověka. Svou současnou tvorbu rozšířil o ateliérové zpracování portrétu a těla. Pro svou práci používá převážně velkoformátový fotoaparát, jehož negativy zpracovává pomocí kontaktů. *„Fascinuje ma akási neviditelná energia, ktorú cítím všade okolo seba. Prejavuje sa v nekonečných podobách a ja sa ju snažím uchopiť, aby som sa podelil o tento zážitok.“* [5]

RUDO PREKOP – 13 LET ZÁTIŠÍ. POCITY, POMNÍKY, KVĚTINY

Slovenský fotograf, absolvent Střední uměcko-průmyslové školy v Košicích a pražské FAMU u profesora Jána Šmoka. V letech 1986 – 2002 byl fotografem na volné noze. Od roku 2002 je vedoucím ateliéru FAMU v Praze. Společně například s Tono Stanem, Miro Švolíkem či Petrem Župníkem se řadí do slovenské nové vlny, která v první polovině 80. let přetvořila podobu inscenované fotografie. Pocity, pomníky a květiny jsou tři soubory, v kterých se zajímá o symboliku zátiší. Typické jsou pro Prekopovu tvorbu černobílé fotografie čtvercového formátu. Svá zátiší si pečlivě a dlouhodobě komponuje. Kompozici tvoří z nalezených předmětů a vytváří jakési pomníky nebo oltáře a vdechuje život odloženým předmětům.

BOGDAN KONOPKA – RECONNAISSANCES

Petr Král k výstavě Bogdana Konopky napsal: *„…fotografie nás napřed, zdá se jednoduše upozorňují, že už nejsme ve světě.“* [6] Opuštěná místa a předměty dávající do časů minulých veškeré lidské snažení, vzácná otevřenost a disponovanost v agonii, takové jsou fotografie ze souboru Reconnaissances. Polský fotograf a kritik se narodil v roce 1953 v polské Dynowii a od roku 1989 žije a pracuje v Paříži. Fotografování se začal věnovat již v polovině roku 1970. Stejně jako výše uvedený Norbert Knap pracuje s velkoformátovým

aparátem. V roce 1998 získal za svou tvůrčí činnost cenu Grand Prix de la Ville de Vevey v evropské fotografické soutěži. V rámci vernisáže proběhla v prostorách galerie Fiducia beseda s autorem.

JOLANA HAVELKOVÁ – DOČASNÁ SETKÁNÍ

Absolventka Institutu tvůrčí fotografie v Opavě a organizátorka festivalu Funkeho Kolín představuje v souboru Dočasná setkání neostré magické portréty, které tvořila v letech 1999 – 2002. Havelková se ve své tvorbě věnuje tradičním tématům – akt, portrét nebo krajina. Vedle klasického přístupu experimentuje s konceptuální formou. Na začátku své tvorby vytvářela asambláže a snímala struktury a otisky nalezených předmětů. V pozdější době začala využívat nejrůznější prostředky – fotogram, koláž, neostrost a amatérské fotoaparáty.

TONO STANO – FASCINACE

Šestnáctou a zároveň závěrečnou vernisáží roku 2002 byla výstava fotografa Tona Stana – Fascinace.
Ač je Tono Stano slovenského původu, tak se bezesporu řadí mezi přední představitele české výtvarné portrétní fotografie a aktu. Narodil se 24. března 1960 ve Zlaté Morávce. V roce 1970 vystudoval fotografii na Střední umělecko-průmyslové škole v Bratislavě. Vedle volné tvorby se zabývá fotografií užitou i reklamní. *„… V současné době, kdy se estetické důrazy předcházejících generací ve světle takových vymožeností jako jsou nanotechnologie, umělá inteligence či možnost nahlížet i do nejhlubších tkání lidského těla zdají být nepatřičné, ne-li naivní, se „beaux arts nude“ (výtvarné umění aktu) jeví čím dál více jako anachromatické. Avšak samotné tělo jako zdroj rozkoše a obdivu není v žádném ohledu vyčerpané a současný fotograf, který se rozhodne ujmout se ho jako vlastní domény, jako to udělal Tono Stano, musí nutně hledat nové způsoby, jak oslovit nové publikum…“* [7] uvedl William Ewing, ředitel Musee de l´Elysee, Lausanne. Ať už je to tělo mužské či ženské, je situováno v přírodě. Vidíme vzdálený odkaz klasického aktu, ale nevidíme snahu zvelebit krajinu. V mnoha fotografiích prezentovaných na zdech galerie najdeme dvojznačnosti. Dobrým příkladem nám bude voda, která evokuje uvolnění, svobodu a tak zároveň předkládá pocit hrozby. Nabýváme pocitu, že si fotografované tělo není jisté svou správnou polohou či stavem. Snaží se snad vyřešit nějaké dilema? *„I když příroda v očích Tono Stana je sotva vznešená, přesto nám nabízí bezpečná nebesa – za předpokladu, že budeme dostatečně chytří, abychom je dokázali nalézt. Co se fotografie týče, Tono Stano si uvědomuje stejně jasně, jako si to uvědomil Hippolite Bayard před jedna a půl stoletím, úžasnou schopnost tohoto média vyjadřovat komplikované pravdy o lidském těle…“* [8] dodal William Ewing, ředitel Musee de l´Elysee, Lausanne.

[5] Katalog Fotografické galerie Fiducia; Norbert Knap – Imagony **| [6]** Katalog Fotografické galerie Fiducia; Bogdan Konopka – Reconnaissances **| [7,8]** Katalog Fotografické galerie Fiducia; Tono Stano– Fascinace

2003

Libuše Rudinská, Afghánistán

21. 1. 2003 – 14. 2. 2003

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Roman Polášek

Gabina Fárová, Gabinetky

26. 2. 2003 – 19. 3. 2003

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Roman Polášek

Jiří Surůvka, Bad Ems

20. 3. 2003 – 18. 4. 2003

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Roman Polášek

Bohdan Holomíček, Fotografie

22. 4. 2003 – 19. 5. 2003

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Roman Polášek

Jaroslav Malík, Lidé pravděpodobní

20. 5. 2003 – 18. 6. 2003

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Roman Polášek

Portrét – zátiší, Fotografie z FAMU

19. 6. 2003 – 31. 7. 2003

Lenka Fritschová, Gábina Kontra, Jan Nievald, Srdjan Stanojevič, Maťo Tóth, Viktor Tuček, kurátor a úvodní slovo Rudo Prekop

Ostrava periferie nebo co?!

6. 9. 2003 – 10. 10. 2003

Milan David, Ladislav Drezdowicz, Bohdan Holomíček, Juraj Lipscher, Robert Portel, Roland Schmid, Pavel Šmíd, Luděk Vojtěchovský, kurátoři Roman Polášek, Martin Popelář a Olga Slámová, úvodní slovo Roman Polášek

Jean-François Joly, Ztroskotanci / Naufragés

7. 10. 2003 – 5. 11. 2003

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář

Andrej Bán, Iné Slovensko – 2002

12. 11. 2003 – 5. 12. 2003

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Roman Polášek

Pavel Mára, Prostor / Space

11. 12. 2003 – 6. 2. 2004

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Lucia Lendelová

LIBUŠE RUDINSKÁ – AFGHÁNISTÁN

První výstava nového roku nesla název Afghánistán. Fotografka a dokumentaristka Libuše Rudinská se narodila 13. září 1974 v Uherském Hradišti. V roce 1999 absolvovala pražskou FAMU. Téhož roku obdržela grant Hlavního města Prahy na projekt nesoucí název „Jiní Pražané“, ve kterém se věnovala menšinám.
Po skončení studia spolupracovala tři roky s Jaromírem Štětinou, s nímž natáčela dokumentární filmy převážně v exotických destinacích, ve kterých rovněž fotografovala. Galerie představila afghánské fotografické eseje pojednávající o důsledcích třiadvacetileté války. „Muž a zvíře“ – zvýšená agresivita, která se projevuje v běžných mezilidských vztazích a v postoji ke zvířatům. Psí a kohoutí zápasy nebo tahání kozla – tradiční afghánské hry na uvolnění agrese. Mezilidské konflikty jsou řešeny fyzickou silou, trestání žen či dětí, agresivita na silnicích. „Pod burkou jsem svobodná“ – cyklus zaměřený na svět žen halících se pod tradiční burku. Libuše Rudinská vstupuje do afghánských domácností a sleduje každodenní život místních žen. Vedle života soukromého a rodinného, nahlídneme do ženského světa v kontextu celé afghánské společnosti. Tato esej se vedle popisu a dokumentování života Afghánců, zaměřuje na hledání univerzální lidskosti. Zajímavou výjimkou je v těchto fotografických esejích pták. Ptáci Afgháncům evokují svobodu, proto jsou hýčkáni v značné vážnosti a úctě.

GABRIELA FÁROVÁ – GABINETKY

1. dubna 1963 přivedli na svět malíř Libor Fára a teoretička Anna Fárová českou fotografku Gabrielu Fárovou alias Gabinu. Gabriela Fárová šla v uměleckých šlépějích svých rodičů. Studovala uměleckou fotografii na FAMU. Roku 1989 spoluzakládala družstvo Radost (jeho název dodnes nese pražský klub Radost FX), které vydávalo časopis POST. Stala se modelkou nejednomu význačnému fotografovi, například: Tono Stano, Jan Saudek… Ve své volné tvorbě pracuje převážně v sériích – Cirkus Humberto, Faust, Gabinetky, Klášter ve Valdicích, Kolotoč Praha. Gabinetky, které autorka vystavuje na osmnácté výstavě Fotografické galerie Fiducia, jsou slovní hříčkou v názvu. *„Jsou rozsáhlým souborem fotografických obrazů, které jsou zamýšleny jednotlivě, každý sám za sebe s vlastním názvem, ale fungují také dobře společně…“* [9] dodala Anna Fárová. Gabinetky začala Gabriela Fárová tvořit kolem roku 1993, po narození prvního dítěte. Snažila se zachytit svůj pohled na nejbližší okolí odrážející její spojení se vším, co žije a co ji oslovuje. První vytvořila ve svém ateliéru studii zapomenutých kulis Pavla Nováka. Následně přidala květiny, různorodé předměty a konstrukce železničního mostu, na které narazila při procházkách. Postupně soubor doplnila staršími tématy jako akty a tváře. Své místo si našla i poslední malá etuda nazvaná Dědictví, která zachycuje předměty z rodinné pozůstalosti, to vše zachycené fotoaparátem Magnola – na velký formát a osvětleno filmovým spotem.

JIŘÍ SURŮVKA – BAD EMS

Ostravský malíř, performer, fotograf, kurátor, vysokoškolský pedagog, spoluzakladatel performance skupiny Předkapela Lozinski, výtvarné skupiny Přirození a kabaretu Návrat mistrů zábavy. Takto můžeme titulovat Jiřího Surůvku, který se narodil 24. září 1961 v Ostravě. Jak popsat výstavu takovéto osobnosti? Marcel Biefer použil tato slova: *„Narozen v Ostravě 24. 9. 1961 Slávkovi a Majce. Slávek studuje již druhou Univerzitu třetího věku, zatímco Majka po očku sleduje telenovely. Jediný jejich syn je dosud také Jůra. Dělá do umění a vymetá na Západě kdejaká stipendia. Všichni tři dobře jedí a dobře vytravují. Vše je v úplném pořádku. A takového štěstí dnes najdeš pomálu…“* [10] Jak už tedy text Marcela Biefera naznačuje, Bad Ems vzniklo

během stipendia Könstlerhaus Schlos Balmora v Německu v roce 2002.

BOHDAN HOLOMÍČEK – FOTOGRAFIE

Nekončící série fotografických momentek zachycených legendárním fotografem po celé České republice. Bohdan Holomíček narozen 14. srpna 1943 na Ukrajině. Přestože je znám více svými snímky Václava Havla a jeho manželky nebo postav stojících v kulturním dění nezávislé na komunistickém režimu, v Ostravě představuje překvapující osobní památník nevšedních okamžiků všedního života. *„Holomíček je osobitý kronikář posledních více než třiceti let života v Čechách, současně však i umělec, jehož jedinečné dílo oslovuje čím dál tím více zahraničních diváků. Bohdan Holomíček je vzácný fenomén české kultury. Fotograf přátelských setkání, zachycující pozitivní situace, okamžiky milosti, záblesky lásky za magického přispění světla.“* [11] dodává Anna Fárová.

JAROSLAV MALÍK – LIDÉ PRAVDĚPODOBNÍ

Dalším zástupcem regionálních autorů prezentující svou tvorbu v galerii Fiducia je Jaroslav Malík, který v roce 1998 absolvoval Institut tvůrčí fotografie v Opavě. Lidé pravděpodobní… Obrazy obrazů… Jaroslav Malík k výstavě dodává *„Fotím netušené, až intimní okamžiky, často s absurdním, komickým či groteskním vyzněním nebo jen tak se všední náladou nic netušících „herců“ bavících se v hospodě, na pláži, na vernisáži, fotbale, v cukrárně, u holiče a jinde. Polapený obraz si samosebou neodpustím, velkoformátovou fotomontáží, posunout k obrazu, tomu svému.“* [12] Vystavené zvětšeniny jsou doplněny jmenovkami zúčastněných v podobě občanských průkazů. Tento netradiční způsob štítků Malík divákovi předložil z důvodu lepší konfrontace formální podobenky – kde jsou všichni tak nehezcí – se stylizovaným portrétem – kde jsou naopak všichni zase tak pěkní.

PORTRÉT – ZÁTIŠÍ, FOTOGRAFIE Z FAMU

Rudo Prekop kurátorsky sestavil výstavu nejzajímavějších prací z období tzv. předateliéru (rok 2001 – 2002) a během prvního roku fungování jeho studiového ateliéru (2002 – 2003). Stěžejním žánrem vystavujících fotografií je živý a dynamický obraz, tedy akt, figura a portrét. V protipólu stojí zástupce statické fotografie – zátiší. Příležitost vystavovat svá díla dostalo šest studentů, jmenovitě: Lenka Fritschová (1978), svůj výstavní soubor popsala slovy: *„Představa, porozumění pro nejrůznější výrazy tváře už existuje. Pocit, že právě tohle jsem já – nejsem já. Anatomie, která se při každém gestu přeskupí. Fascinace stejným pohlavím.“* [13] Černobílý soubor Femme Fatale 2003 je postaven na dvojicích snímků. Na straně jedné je hlavní prvek postaven na výrazu (statickém) a gestu (dynamickém) na straně druhé. Gábina Kontra (1977), atributem souboru je citlivost k jedincům, kteří se ocitli na okraji společnosti, vnímavost k menšinovým komunitám nebo k lidem, kteří se vychýlili ze standardní cesty. Gábina Kontra zachycuje nezletilé i zletilé muže, kteří řeší své existenční problémy pomocí občasné či pravidelné homosexuální prostituce. Jan Nievald (1978), na výstavě zastupuje oba hlavní žánry (portrét i zátiší) v souborech: Hledání prastrýce – autentická dobová fotografie. Rozostřené otisky vyzvětšovaných portrétů jsou hledáním podobizny příbuzného a oživováním jeho odkazu. Druhý tematický soubor Omyly a proměny – *„…konkrétní zprostředkování skrývající se cesty za správnou odpovědí. V těchto fotografiích se však konečná odpověď nenalézá. Jsou pouze obhajobou jejího hledání.“* [14]
Srdjan Stanojevič (1973), klíčovými slovy Stanojevičova souboru Spící portréty jsou: intimita-sny-iluze.

Portrétované osoby jsou zachyceny tzv. bez masky, ve chvílích, kdy nejsou tím, čím by chtěli být. Odhalíme tedy jejich skutečnou tvář. Holá, odkrytá realita je ve střetu s ponořením se do jejich domnělého světa snů. Maťo Tóth (1981), snímky inspirované průmyslovou kamerou nebo fotografií kriminalistickou, kde je zachycen pouze chladný odstup a nezúčastněná distance.
Viktor Tuček (1979), Školní kniha 1 – deník zkombinovaný se skicákem. Tuček do něho zaznamenává místa, kudy se pohybují lidi, které potkává. *Spíš jsem chtěl, aby se zpomalil čas a hlavně, abych měl vzpomínku na první ročník na FAMU…“* [15] uvedl Viktor Tuček.

OSTRAVA – PERIFERIE NEBO CO?!

Ostrava nepatří mezi města, která by se mohla pyšnit velkou historií, naopak je vnímána spíše jako periferie, což můžeme připsat industriální minulosti místa. Svého specifického rázu Ostrava dosáhla v době průmyslového rozmachu, kdy se městem prohnala zuřivá výstavba a těžební věže, vysoké pece a koksovny rostly jako houby po dešti. Tento neřízený stavební ruch se zapříčinil o vznik neobyčejné struktury města. V těsném sousedství s centrem a obytnými zónami nalezneme typickou industriální architekturu. *„Měla by Ostrava smysl bez své historie? Je možné se identifikovat s městem bez minulosti, které stojí ve vzduchoprázdnu? Tak jako se lidé těžko sžívají s unifikovaným panelovým sídlištěm, mohli by se těžko sžívat s novým unifikovaným městem bank, hypermarketů a montovaných hal,“* [16] dodala Olga Slámová. Nová ostravská architektura by se ze zásady měla držet a vycházet z místní autentické kultury, z tak zvaného genia loci. *„Obava z překotných změn charakteru města, souvisejících s útlumem těžby černého uhlí a těžkého průmyslu v 90. letech, vedla k založení občanského sdružení Za starou Ostravu. Jedním z cílů občanského sdružení je upozornit odbornou a zejména laickou veřejnost na jedinečnost průmyslových objektů a přilehlých urbanistických celků. V tomto roce jsme připravili projekt fotografické dokumentace industriální architektury: OSTRAVA – periferie nebo co?!“* [17] dodala kurátorka výstavy Olga Slámová z občanského sdružení Za starou Ostravu.
Projekt Ostrava – periferie nebo co?! vznikal v roce 2003, jeho první částí byl týdenní workshop, kterého se zúčastnila řada fotografů nejen z České Republiky, ale i ze zahraničí. Výsledné, velmi kultivované snímky nabízejí nový ryze výtvarný úhel pohledu na vybrané ostravské objekty, které dennodenně mijíme a působí jako jakési pozůstatky ocelové éry města. Olga Slámová na závěr dodává: *„Jsme přesvědčeni, že výstava OSTRAVA – periferie nebo co?! přispěje k lepšímu pochopení ostravské industriální minulosti a architektury, její výjimečnosti a nezbytnosti pro zachování specifického, jedinečného rázu města.“* [18]

JEAN-FRANÇOIS JOLY – ZTROSKOTANCI / NAUFRAGÉS

Fotograf samouk, to je Jean-François Joly, narozen v roce 1961 v Châteauroux. Držitel ceny „Prix Alpa“ začínal jako módní fotograf, ale jeho zájem se přenesl do oblasti reportážní fotografie. Sám autor o své práci říká: *„Před několika lety jsem začal soustřeďovat svůj fotografický záměr na ty nejchudší. Jelikož jsem s těmito muži a ženami během fotografických reportáží trávil mnoho času, uvědomil jsem si, jak je jim ubližováno, jak jsou zranitelní, jak jsou ignorováni světem, který je obklopuje. Ať už to byli bezdomovci, toxikomani, lidé na okraji společnosti, jejich přítomnost je fyzickým a morálním peklem, ze kterého se nemohou vymanit. Jsou stále přítomni v ulicích našich měst, a tak na nás tyto lidské bytosti apelují, někdy nás obtěžují, neboť nám ukazují obraz naší vlastní bezmocnosti. Tímto činem chci znovu vytvořit pouto mezi těmito ztroskotanci, po kterých už nikdo nic nežádá. Použití deskového fotoaparátu s dlouhou dobou exponování mi umožnilo*

mít to výhradní právo na důvěrný vztah s fotografovanou osobou. Po několik okamžiků, tváří v tvář fotoaparátu, nacházející svou ztracenou důstojnost.“ [19]

ANDREJ BÁN – INÉ SLOVENSKO, 2002

V pořadí dvacátá pátá výstava uskutečná v prostorách ostravské galerie nese název Iné Slovensko, 2002. Autorem fotografií je bratislavský fotograf Andrej Bán, který je také kurátorem mnoha výstav v rámci bratislavského Měsíce fotografie, lektor fotografických dílen Letní fotoškoly v Popradě (1995, 2003), člen mezinárodní poroty Czech Press Photo (2000 – 2003). Bán je rovněž spoluzakladatelem občanského sdružení Slovak documentary Photo a předsedou humanitární organizace Člověk v tísni. V roce 2002 vyhrál 1. ročník grantového programu Photodocument.sk udělený agenturou Juraj Vaculík Creatice studio.
Z tohoto grantu vycházejí i fotografie prezentovány v Ostravě. Andrej Bán ke svému souboru dodal: *„Slovensko, a najmä jeho idľahlé časti, poznám dôverne. Pätnásť rokov sa vraciam na miesta, kde sa na pozadí opakujúcich sa rituálov často odohrávajú vnútorné drámy* ľudí ťažko *sa prispôsobujúcich novej dobe. Aj preto som do svojej kniha Iné Slovensko napísal iba jednu vetu: Môže sa stať, že takúto krajinu nenájdete na žiadnej mape.“* [20]

PAVEL MÁRA – PROSTOR / SPACE

Závěrečnou výstavou roku 2003 je Prostor / Space, českého fotografa Pavla Máry.
V sedmdesátých letech studoval uměleckou fotografii a kameru na pražské FAMU, v současnosti pracuje jako nezávislý fotograf a pedagog na Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě. Jeho cyklus Madony byl součástí pavilonu České republiky na EXPO 2000 v Hannoveru. Cyklus nazvaný Prostor vytvořil v roce 2002 v terezínské pevnosti. Lucia Lendelová k výstavě napsala: *„Ide o priestor historicky presýtený tragédiou hromadného tela, no a zároveň o miesto jeho doslovnej dematerializácie. Podobná dvojznačnosť je vlastná aj Márový fotografiám. Pre autora tak typický záujem o mužský i ženský akt je v tomto cykle zaujímavo popretý scudzením samotného tela technikou snímania ako i výslednou realizáciou snímku.“* [21]
Výtvarně pojatý soubor inscenovaných aktů je vytvořený digitálním aparátem určeným pro malé formáty. Výsledné zvětšeniny byly realizovány velkoformátovým tiskem. Monumentální zvětšenina se špatným rozlišením zapříčinila rozpad obrazu na několik vrstev. V tmavých plochách vynikl rastr, barevná světla zploštily fotografované osoby, takže vytvořily jakousi sublimaci těla. Sama Lucia Lendelová tento jev označila jako „*rozpuštění tělesnosti v médiu*.“ [22]

[9] Katalog Fotografické galerie Fiducia; Gabriela Fárová – Gabinetky **| [10]** Katalog Fotografické galerie Fiducia; Jiří Surůvka – Bad Ems **| [11]** Katalog Fotografické galerie Fiducia; Bohdan Holomíček – Fotografie **| [12]** Katalog Fotografické galerie Fiducia; Jaroslav Malík – Lidé pravděpodobní **| [13, 14, 15]** Katalog Fotografické galerie Fiducia; Portréty – Zátiší, fotografie z FAMU **| [16, 17, 18]** Katalog Fotografické galerie Fiducia; Ostrava – Periferie nebo co?! **| [19]** Katalog Fotografické galerie Fiducia; Jean-François Joly, Ztroskotanci / Naufragés **| [20]** Katalog Fotografické galerie Fiducia; Andrej Bán – Iné Slovensko, 2002**| [21, 22]** Katalog Fotografické galerie Fiducia; Pavel Mára – Prostor/Space

12

13

14

15

16

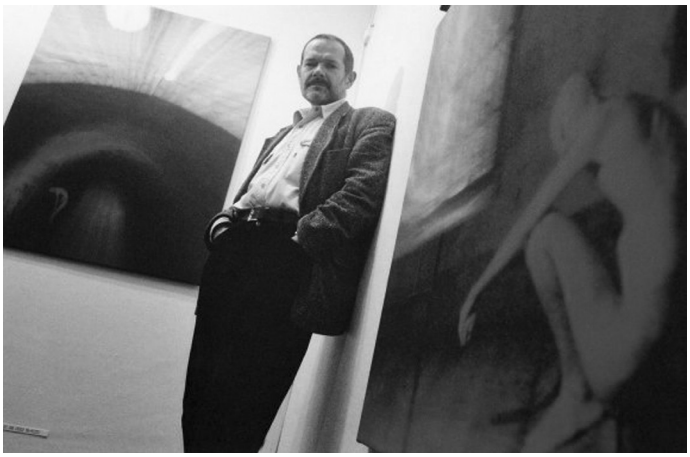

17

12| Ukázka instalace výstavy: Bohdan Holomíček, Fotografie (archív Fotografická galerie Fiducia)

13| Ukázka instalace výstavy: Bohdan Holomíček, Fotografie (archív Fotografická galerie Fiducia)

14| Ukázka instalace výstavy: Jaroslav Malík, Lidé pravděpodobní (archív Fotografická galerie Fiducia)

15| Ostrava – Periferie nebo co?!, Milan David: Vítkovice 2003 (archív Fotografická galerie Fiducia)

16| Ukázka instalace výstavy: Andrej Bán, Iné Slovensko, 2002 (archív Fotografická galerie Fiducia)

17| Fotograf Pavel Mára (archív Fotografická galerie Fiducia)

18

19

20

21

22

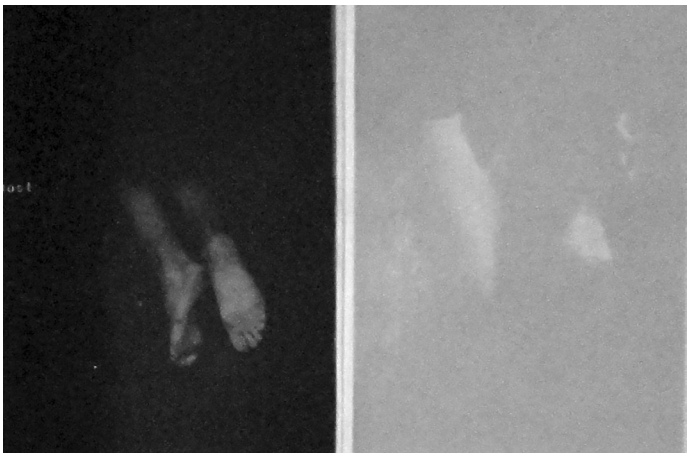

23

18| Vernisáž výstavy: Rudo Prekop a Petr Kalmus, Best of Anonymous / Praha – Košice (archív Fotografická galerie Fiducia)

19| Ukázka instalace výstavy: Jiří Šigut, Mojí nejbližší / Archív (archív Fotografická galerie Fiducia)

20| Ukázka instalace výstavy: Jiří Šigut, Mojí nejbližší / Archív (archív Fotografická galerie Fiducia)

21| Vernisáž výstavy: Jindřich Štreit, Lidé mého kraje, úvodní slovo Jiří Siostrzonek (archív Fotografická galerie Fiducia)

22| Jindřich Štreit, Lidé mého kraje (archív Fotografická galerie Fiducia)

23| Viktor Kopatsz, Kertelö (archív Fotografická galerie Fiducia)

2004

Milena Dopitová, Všechno co chci, si můžeš přát také, 2002 – 2004

12. 2. 2002 – 19. 3. 2004

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Roman Polášek

Lucia Nimcová, Slovenské ženy

25. 3. 2004 – 15. 4. 2004

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Vladimír Birgus

Milan Kalhous

22. 4. 2004 – 18. 5. 2004

úvodní slovo Martin Popelář

Rudo Prekop a Peter Kalmus, Best of Anonymus / Praha – Košice

27. 5. 2004 – 24. 6. 2004

kurátoři Rudo Prekop a Peter Kalmus, úvodní slovo Vladimír Beskid

Cosi

27. 6. 2004 – 30. 7. 2004

Daniela Dostálková, Radek Jandera, Tereza Kabůrková, Markéta Kinterová, Silvie Milková, Dušan Skala,

kurátor a úvodní slovo Pavel Baňka

Jiří Šigut, Moji nejbližší / Archiv

9. 9. 2004 – 8. 10. 2004

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Jaromír F. Typlt

Paweł Żak, Fotografie

14. 10. 2004 – 5. 11. 2004

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Jiří Šigut

Jindřich Štreit, Lidé mého kraje

9. 11. 2004 – 10. 12. 2004

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Jiří Siostrzonek

Viktor Kopasz, Kertelö

14. 12. 2004. – 14. 1. 2005

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Zdenek Primus

MILENA DOPITOVÁ – VŠECHNO CO CHCI SI MŮŽEŠ PŘÁT TAKÉ. 2002 – 2004

Členka skupiny PONDĚLÍ se ve svých projektech zabývá sociálními otázkami. Od devadesátých let patří k nejvýraznějším představitelům českého umění u nás i ve světě.

LUCIA NIMCOVÁ – SLOVENSKÉ ŽENY

Vystudovala Institut tvůrčí fotografie v Opavě. V roce 2003 jí byl udělen grant Inštitútu pre verejné otázky. Cílem projektu byl subjektivní umělecký pohled, který doplňuje jeden z hlavních každoročních produktů Institutu, a to: analytickou Souhrnnou zprávu o Slovensku. V katalogu, který k této výstavě Fotografická galerie Fiducia vydala, se dočteme: *„Svojím víťazným projektom nazvaným veľmi jednoducho a lapidárne – Slovenské ženy objavuje autorka ženský svet predovšetkým prostredníctvom vlastnej skúsenosti, cez „banálné príbehy prostredí, veci a ich dôsledkov.“* [23] Zároveň však Lucii Nimcovou může zajímat pouhý kontrast žen, které se pokoušejí čelit náporu moderního světa reklamy a modelingu, který na mnohé ženy působí dosti manipulativně a agresivně. Slovenské ženy jsou jen jednou částí z cyklu Obrazové správy o stave krajiny, na kterém Nimcová pracovala dva roky. Vystavující soubor působí jako ucelená autorská výpověď právě díky výběru osobnějších a intimnějších fotografií.

MICHAL KALHOUS – FOTOGRAFIE

Na snímcích Michala Kalhouse vidíme ty nejběžnější věci a situace, které se dokonale shodují ve všech oblastech autorovy tvorby. Eva Mráziková se k cyklu Fotografie vyjádřila následovně: *„ Trochu obsesivní nakládání s jednotlivými „výseky skutečnosti“, v nichž Kalhous akcentuje tvarové, významové a barevné, lépe řečeno světelné kvality a příbuznosti fotografovaných předmětů nebo situací. Jsou to drobné poznámky, které vytvářejí podstatu našeho světa, charakterizují kvalitu vnímání skutečnosti.“* [24] Ani na jedné z fotografií nevidíme zachycenou lidskou figuru, ale zcela zřetelně si přítomný lidský prvek uvědomujeme. Každá fotografie si nese svůj sentimentální příběh. Soubor vznikal v dlouhém časovém úseku. *„Řadí se za sebou, čekají, až budou vytrženy a spojeny v cykly, výstavní celky. Budou uspořádány pro určitý prostor a s jistým záměrem. Jejich již jednou pojmenované dostane nový význam, novou hodnotu…“* [25] dodala Eva Mráziková

BEST OF ANONYMOUS / PRAHA – KOŠICE

Rudo Prekop a Peter Kalmus prezentují autorský fotografický projekt anonymů, vlastní projekt z cizích filmů. Neformální střet Prahy s Košicemi přináší obsahové setkání světů, pohledů a interpretací. Susane Sontagová kdysi napsala, že *„Fotografovat znamená přivlastňovat si fotografované,“* v případě dvojice Prekop a Kalmus musíme toto tvrzení, v rámci souboru Best of Anonymous / Praha – Košice, trochu změnit, a to na: oni přivlastňují už odfocené. Pro své vystavující fotografie zvolili negativy nalezené, odhozené, zničené… Krása dnes tak moderní mometky: svatby, děti či záběry z dovolených. V toku času a dění všechno pomine, pouze hroby a fotografie nám zůstanou. Fotografie navždy zvěční naše chvíle. Na výstavě vidíme i lehce pootevřená vrátka pro teoretiky. Nabízí se nám otázka autora vybraného negativu a jeho neškoleného oka – věčného amatéra. Druhým tématem je autorství výsledných fotografií. Můžou si autoři přisvojit práci jiného autora?

COSI – FOTOGRAFIE SICE NEPRACUJE, ALE *COSI* PŘECE JEN DĚLÁ… V. FLUSSER

6 absolventů ateliéru fotografie Fakulty užitého umění a designu Univerzity J. E. Purkyně v Ústí nad Labem.

V roce 2004 ústecký obor slavil deset let v podobě čtyřletého bakalářského studia. Svébytná atmosféra ateliéru, která se vyvíjí a přizpůsobuje novým studentům, si přeci jen něco málo dávného zanechává. Mladí autoři si, v postindustriálním městě s postkomunistickou architekturou a životním stylem, vymezují své místo v současném kontextu českého umění. Široký záběr motivů, předmětů a fotografovaných témat. Nastane-li střet v tématech, tak se jedná pouze o hledání souvislostí s vývojem a stavem dnešního umění – obecně výtvarného, nežli specificky fotografického. Ústecký ateliér si zformoval svou osobitou pozici mezi současnými českými vysokými školami, které nabízejí studium fotografie. Pro výstavu byl zvolen výběr představující absolventy (rok studia 2003/2004), kteří symbolizují otevření nové éry ateliéru fotografie.

JINDŘICH ŠTREIT – LIDÉ MÉHO KRAJE

V roce 1967 vystudoval Pedagogickou fakultu Univerzity Palackého, obor výtvarná výchova (1967), v roce 2000 habilituje na FAMU, a stává se tak docentem fotografie. Vyučuje na Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě. Od roku 1991 pracuje na mnoha dokumentárních projektech v Anglii, Číně, Francii, Japonsku, Německu, Rakousku, Rusku, ale také v České Republice. Jindřich Štreit se fotografiemi ze svého okolí stal známý ještě dříve, než mohl vydat svou první knihu *Vesnice je svět*. Během komunistického režimu byl za své fotografie vězněn, po roce 1989 se mu naskytla příležitost zachycovat život nejen na venkově, ale i v zahraničí, rovněž mohl začít publikovat nespočet knih. Antonín Dufek k výstavě dodává: *„Vesnice je velké a nevyčerpatelné téma. Ve své první knize se* Štreit *pokusil ukázat, že vesnice je jedním z modelů světa, jedním z modelů jak žít svůj soukromý i veřejný život. Shrnul zhruba dvacetiletou žeň své práce a stěží mohl někdo očekávat, že bude ve stejném regionu pokračovat, on se však ke svému kraji vrací a zachycuje změny prostředí, zvyků a lidí.“* [26] Lidé mého kraje vznikly v rámci projektu ve spolupráci s muzeem v Bruntále.

ALCHYMIE DÁVNO ZTRACENÉHO ČASU – ROBO KOČAN, VIKTOR KOPASZ, PAWEŁ ŻAK, JIŘÍ ŠIGUT

V čem spočívá jinakost spojující čtyři rozdílné fotografy, kteří vycházejí z odlišných zvyků zachycení krajiny? Vizuální záznam světla v toku času. Zmáčknutím spouště vytrhneme okamžik, který v podobě fotografie zpětně dokazuje daný moment. Ne vždy je však toto pravidlo platné. Na výstavě nazvané Alchymie dávno ztraceného času se představují různé formy zachycení krajiny klasickým přístupem – kolorování, camera obscura – v novém konceptuálním pojetí. Rozdílnost fotografického projevu se projevuje rovněž v podobě prezentace: instalace nebo deník… Fotografickou čtveřici spojuje i specifické zacházení s časem, ať už je to v přístupu k vyvolávání nebo expozici.

VIKTOR KOPASZ – KERTELÖ

Základní kámen Kopaszovy tvorby můžeme hledat v jeho denících/skicářích, ve kterých zachycuje obrazové postřehy a zaujetí, které doprovází komentářem. Fotografie zde hraje hlavní roli, obraz často rozostřuje – díky tomu zůstává podoba obrazu skryta za pauzovacím papírem. Z těchto fotografických knih pak vychází celá autorova volná tvorba. Cyklus Kertelö přibližuje jeho rodnou krajinu – pomezí hranic Slovenska a Maďarska.

[23] Katalog Fotografické galerie Fiducia; Lucia Nimcová – Slovenské ženy| **[24, 25]** Katalog Fotografické galerie Fiducia; Milan Kalhous – Fotografie | **[26]** Katalog Fotografické galerie Fiducia; Jindřich Štreit – Lidé mého kraje

2005

Robo Kočan, Tiene duchov

19. 1. 2005 – 15. 2. 2005

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Lucia Lendelová

Soody Sharifi, Muslimské tínejdžerky

16. 2. 2005 – 15. 3. 2005

kurátorka a úvodní slovo Lucia Benická

Monika Hurňanská, Zvečneniny

17. 3. 2005 – 12. 4. 2005

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Roman Polášek

Juraj Lipscher, Constructing the Human Body

13. 4. 2005 – 20. 5. 2005

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Roman Polášek

Tomáš Pospěch, Krajinky.jpg

26. 5. 2005 – 22. 6. 2005

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Lucia Lendelová

Pavel Maria Smejkal, The Family of Man

22. 6. 2005 – 29. 7. 2005

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Jiří Siostrzonek

Karel Tůma, Mezisvěty

15. 9. 2014 – 5. 10. 2014

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Roman Polášek

Christian von Steffelin, Berlin?

10. 10. 2005 – 8. 11. 2005

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Roman Polášek

Petr Faster

10. 11. 2005 – 13. 12. 2005

kurátoři výstavy Pavel Vančát a Jan Freiberg, úvodní slovo Pavel Vančát

Weegee

14. 12. 2005 – 18. 1. 2006

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Roman Polášek

ROBO KOČAN – TIENE DUCHOV

Soubor Tiene duchov začal Robo Kočan fotografovat již v roce 1998. Jedná se o fotografie středního formátu 6x9 cm, které autor v komoře zvětšuje na fotografický papír formou dvouexpozice, díky níž vznikají až surrealistické obrazy. Kočan tuto sérii nechává stále otevřenou, protože jak sám říká: *„Mám pocit, že chcem do nej ešte prispievať novými fotografiami.“*

SOODY SHARIFI – MUSLIMSKÉ TÍNEJDŽERKY

Soody Sharifi se narodila v roce 1955 v íránském Teheránu. Cyklus Muslimské tínejdžerky zachycuje život mladých lidí žijících v očekávání související s jejich islámskou identitou. Íránská mládež stojí na jedné straně obklopena kulturou dospělých. Na straně druhé se snaží nalézt kulturu mladistvou. Tyto dva světy spojí ve svých domovech. Dívky se nadmíru zabývají otázkami vzhledu a vytvářením svého vizuálního image. Vzory hledají v televizi, časopisech a na internetu. Snaží se tak o jisté sebevyjádření, patrně však na úkor své vlastní originality.

MONIKA HURŇANSKÁ – ZVEČNENINY

Monika Hurňanská se narodila v roce 1977 v Spišskej Novej Vsi. Studovala keramiku na ŠUP v Košicích. Od roku 1997 se učí na akademii v Banské Bystrici a magisterské studium zakončuje na VŠVU v Bratislavě. Dle slov Ľuba Stacha, Monika Hirňanská plní definici pojmu „novodobého šamana“, který virtuozitou ovládá fotografii, barvu, manipulaci s počítačem tak, že obraz působí přirozeně. *„…vo svojej diplomovej práci Zvětšeniny potvrzuje, že globálny svet ešte nezabil všetkých citlivých ľudí a, že aj malé národy cez svojich silných jedincov si budú udržovat svoju identitu a jedinečnosť.“* [27] Autorka v interiérech stylizuje sebe sama do polohy pohádkové princezny, která byla přeměněna do podoby éterické víly zakleté v království vlastního domova. Navštěvuje tak jednotlivé místnosti rodného domu. Vidíme tak výsledný diptych starobylé ikony letící v oblacích na žluté stěně v protikladu s modře svítící obrazovkou televize… Za diplomový soubor Zvětšeniny získala Monika Hurňanská Cenu rektora VŠMU.

JURAJ LIPSCHER – CONSTRUCTING THE HUMAN BODY

Juraj Lipscher, narozen v Praze (1948), se s rodinou stěhuje v roce 1950 do Bratislavy odkud v roce 1968 emigruje do Švýcarska. Soubor Constructing the Human Body se vyvíjel postupně. Juraj Lipscher v něm postupoval od konce, tedy od krematoria. Fotografie ukrývají otázku roviny všelidské filozofie a zobrazení národního švýcarského charakteru.

TOMÁŠ POSPĚCH – KRAJINKY. JPG

Fotograf a historik umění Tomáš Pospěch se narodil roku 1974 v Hranicích. Ve své tvorbě se věnuje performancím a fotografii zátiší. V současné době se více soustřeďuje na dokumentární a konceptuální fotografii. Od roku 2002 pracoval na svém souboru Krajinky.jpg – cyklus tvoří dvacet kontaktních černobílých fotografií formátu 12x16 nebo 10x24 cm. *„Snímal jsem zářicí monitory se syntetickými virtuálními krajinami z wallpaperů a her. V prostoru počítače jsem činil vše, co obvykle přináleží krajináři: dlouho vyhledával vhodnou krajinu, ovládáním autíčka, postavy, zaměřovače nebo jiným přeprogramovaným postupem pečlivě volil kompozici, klávesnicí a myší nacházel nejvhodnější výřez, ten správný okamžik… a pak dlouze exponoval*

masivním aparátem na velký formát negativu. Byl jsem tradičním poutníkem s kamerou, krajinářem v prostoru internetového média,“ [28] dodal Tomáš Pospěch ke své autorské výstavě.

PAVEL MARIA SMEJKAL – THE FAMILY OF MAN

Ostravský rodák Pavel Maria Smejkal začal na souboru The Family of man pracovat okolo roku 2000. Vytvoření prezentovaných fotografií si vyžádalo hodiny a hodiny hledání dokumentárních snímků z různých konfliktů a válek. Autor o své práci tvrdí: *„Ofocené, resp. naskenované záběry jsem si dlouho detailně prohlížel na monitoru, všelijak je přeskupoval, představoval si, co se asi stalo před a po stisknutí spouště a přemýšlel o lidech, kteří tu zachycenou situaci prožili. A o tom, co bych udělal na jejich místě já. Abych si to dokázal lépe představit, vložil jsem potom výřezy ze svých portrétů, resp. jsem se potom vyfotil v polohách, které odpovídaly vybraným postavám a svou tvář jsem vložil do „minulosti“ co nejvěrněji.“* [29]

KAREL TŮMA – MEZISVĚTY

Jakožto jevištní divadelní technik tvoří svůj první soubor fotografií nazvaný Život se žije a ztrácí v ulicích. V roce 1998 obdržel přijetí na FAMU a jeho následné velké téma roste z kontaktů a sympatií s některými levicovými hnutími. Přes pět let se věnuje zachycování tématu cikánských osad na východním Slovensku. Za fotografie z cyklu Mezisvěty získal v roce 2002 na Czech Press Photo 1. místo (Zlaté oko) v kategorii Každodenní život. Na svém kontě má Tůma i další tématické cykly: Praha na prahu, Skrze blízkosti a doteky, Amsterdam nebo Všichni jsme poutníky. A právě práce formou cyklů mu umožňuje vracet se k zvoleným nafoceným souborům. Tůma je zakládajícím člen fotografické skupiny Rovnýma nohama. Roku 2004 získal cenu Jaromíra Funkeho a umístil se na třetím místě. Obdržel grant pro mladé dokumentaristy a fotoreportéry ze zemí východní Evropy Credit Suisse Masterclass.

CHRISTIAN VON STEFFELIN – BERLIN?

„Od roku 1993 žiji a pracuji jako fotograf na volné noze v Berlíně v části Prenzlauer Berg. Od samotného počátku mě zaujaly drastické změny města po pádu železné opony. Přechodná stadia tohoto vývoje ve východním Berlíně mě fascinovaly a přiměly mě je zdokumentovat…“ [30] dodal Christian von Steffelin. Nejdůležitějším tématem fotografií je vypořádání se s podstatou pomíjivosti. Prvotně snímky působí jako pouhá dokumentace o architektonických změnách a prostorovém formování města. Soubor Berlin? je rozdělen na samostatné celky: mezičas opuštěných městských zákoutí a budov jako jedno stadium prchavosti. Veřejné prostranství, ulice, urbanistický prostor, přestavba bývalých DDR-budov, demolice nebo naopak pokládání stavebních kamenů. Christian von Steffelin na závěr dodává: *„Z mého pohledu je tato dokumentace druh cesty časem skrze více než jedno desetiletí. Je to příběh v obrazech, které vyprávějí o zmizení a vzniku, o výměně staré doby za novou a zároveň pokládají otázku: „Berlín?“* [31]

PETR FASTER

Jako jeden z mála fotografů generace Machotka, Grygar nebo Moucha se důsledně pustil do hledání fotografických prvočinitelů, minimalistických výrazových prostředků pro zachycení prostoru a jeho iluze. Nejpodstatnější úlohu v autorově tvorbě hraje životní styl. Petr Faster může působit jako fotografická verze literární postavy Don Quijote, protože skrz své fotografie bojuje s větrnými mlýny a touží bez patosu po svobodě, což je možná vysvětlením toho, proč se jeho snímky často míjejí s obecným vkusem.

Pro běžného diváka jsou díla příliš komplikovaná – odráží se zde téměř zapomenuté pojetí fotografie (úkol, úděl, vášeň). Obtížný způsob práce založený na touze po dokonalém snímku s sebou nese hlavní význam generace českých fotografů přelomu sedmdesátých a osmdesátých let. Hekticky uzavřená plocha obrazu odkazuje k sobě samé. Avšak, ono jde stejně jen o pocit…

WEEGEE

Americký reportážní fotograf „Newyorské fotografické školy“ uzavírá výstavní rok 2005. Weegee, vlastním jménem Arthur Felling, vycházel s fotoaparátem do nočních ulic a zaznamenával zajímavé situace, které mohl nabídnout novinám. V roce 1935 se stává fotografem na volné noze. Díky tomu, že byl Weegee takzvané dítě ulice, měl dobré kontakty s policií a směl mít ve svém autě naistalovanou krátkovlnou vysílačku, což vedlo k situacím, že na místa činu dorazil kolikrát dříve než samotná policie. V kufru svého automobilu měl zabudovanou temnou komoru, a tak mohl pohotově zachycené scény vyvolat a následně fotografie prodat. Scény pouličničního života zachycoval na aparát Graflex Speed Grafic 4x5. Svůj fotografický repertoár postupně rozšiřoval o záběry skutečného New Yorku. V pozdějších letech fotografoval panoroamatickým aparátem, s kterým groteskně zkresloval tváře fotografovaných osob. V šedesátých letech se na svých cestách po Evropě věnoval aktu.

[27] Katalog Fotografické galerie Fiducia; Monika Hurňanská – Zvečneniny**| [28]** Katalog Fotografické galerie Fiducia; Tomáš Pospěch – Krajinky.jpg **| [29]** Katalog Fotografické galerie Fiducia; Pavel Maria Smejkal – The Family of Man **| [30, 31]** Katalog Fotografické galerie Fiducia; Christian von Steffelin – Berlin?

24

25

26

27

28

29

24| Vernisáž výstavy: Robo Kočan, Tiene duchov (archív Fotografická galerie Fiducia)

25| Vernisáž výstavy: Monika Hurňanská, Zvečneniny (archív Fotografická galerie Fiducia)

26| Vernisáž výstavy: Tomáš Pospěch, Krajinky.jpg (archív Fotografická galerie Fiducia)

27| Ukázka instalace výstavy: Tomáš Pospěch, Krajinky.jpg (archív Fotografická galerie Fiducia)

28| Ukázka instalace výstavy: Karel Tůma, Mezisvěty (archív Fotografická galerie Fiducia)

29| Ukázka instalace výstavy: Weegee (archív Fotografická galerie Fiducia)

30

31

32

33

34

35

30| Ukázka instalace výstavy: Frame 005 (archív Fotografická galerie Fiducia)

31| Ukázka instalace výstavy: Frame 005 (archív Fotografická galerie Fiducia)

32| Ukázka instalace výstavy: Bořivoj Hořínek, Fotografie / Záznamy (archív Fotografická galerie Fiducia)

33| Ukázka instalace výstavy: Bořivoj Hořínek, Fotografie / Záznamy (archív Fotografická galerie Fiducia)

34| Helena Lukasová na vernisáži výstavy Jan Lukas, Italský deník 1965 – 1966 (archív Fotografická galerie Fiducia)

35| Ukázka instalace výstavy: Jan Lukas, Italský deník 1965 – 1966 (archív Fotografická galerie Fiducia)

2006

Miro Švolík, Cesta do středu

25. 1. 2006 – 24. 2. 2006

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Roman Polášek

Record, Fantastické!

27. 2. 2006 – 20. 3. 2006

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Roman Polášek

Josef Moucha, An American Dream

21. 3. 2006 – 21. 4. 2006

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Olga Slámová

Alena Dvořáková a Viktor Fischer, Misie

27. 4. 2006 – 22. 5. 2006

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Roman Polášek

Jana Hojstričová, Každý deň

24. 5. 2006 – 16. 6. 2006

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Bohunka Koklesová

Frame 005

19. 6. 2006 – 28. 7. 2006

Hynek Alt, Zuzana Blochová, Simon Chang, Milan Jaroš, Andrzej Kramarz, Barbora Krejčová, Dita Lamačová, Weronika Lodzinska, Tomáš Pospěch, Barbora Prášilová, Ondřej Přibyl, Alexandra Vajd, kurátor a úvodní slovo Evžen Sobek

Bořivoj Hořínek, Fotografie / Záznamy

7. 9. 2006 – 10. 10. 2006

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Roman Polášek

Jan Lukas, Italský deník 1965 – 1966

12. 10. 2006 – 10. 11. 2006

kurátoři Roman Polášek, Martin Popelář a Josef Moucha, úvodní slovo Josef Moucha

Anna Fabricius, Madony a šelmy / Madonnas and Tigresses

13. 11. 2006 – 8. 12. 2006

kurátorka a úvodní slovo Lucia Lendelová-Fišerová

Pavel Baňka, Zjasněná noc

14. 12. 2006 – 19. 1. 2007

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Roman Polášek

MIRO ŠVOLÍK – CESTA DO STŘEDU

Květ jako erotický symbol můžeme vídat již v secesním ornamentu. Květ je místem, kde dochází k oplodnění, odumření, ale také k přeměně na plod. Výchozím bodem Švolíkovy obrazové tvorby jsou snímky skutečných vagín, které z části reálně (mechanickou manipulací s fotografií) a částečně metaforicky přeměnil do podoby květiny.

RECORD – FANTASTICKÉ!

Vznik ostravské umělecké skupiny Record se datuje k roku 2002. Pro uskupení je velmi zásadní skupinová tvorba a humor. Record, to jsou 3 studenti Ostravské univerzity, Katedry výtvarné tvorby. Společně navštěvují ateliér intermediálních forem Petra Lysáčka. Výsledné provedení společné zábavy má mnoho podob: komiksový příběh, počítačová grafika, video, instalace či inscenovaná fotografie. Za humorem tří performerů se však skrývá i vážnější obsah.

JOSEF MOUCHA – AN AMERICAN DREAM

Josef Moucha ke svému souboru An American Dream napsal: *„Houkání lokomotiv má povznášející, nezapomenutelně posazený tón: ještě když o tom píši, jsem duchem blíž údolí řeky Hudson než papíru, k němuž se skláním… Po dvou měsících na venkově vystupuji z vlaku na Penn Station. Právě se vracejí ze směny miliony lidí, co bydlí za městem. Pestrobarevné hemžení vyvolává tlumený šum, jaký vzniká z rychlých úsporných pohybů v bezhlesých mraveništích… Situaci věrně vystihuje můj knižní průvodce New Yorkem, Michael Leech: Je to šokující zážitek, vaše srdce i smysly budou běžet naplno.“* [32]

ALENA DVOŘÁKOVÁ A VIKTOR FISCHER – MISIE

Absolventi katedry fotografie pražské FAMU na svých projektech spolupracují od roku 1992. Postupem času se rozhodli fotografie neautorizovat a publikují i vystavují společně. V souboru Misie jsme svědky zachycení činnosti církve po pádu komunismu. Záměrem souboru bylo seznámit širokou veřejnost se všedností každodenního života a s problémy lidí v několika oblastech čtyř světadílů: Asie (Kazachstán), Evropa (Česká Republika, Slovensko), Afrika (Jižní Afrika) a Jižní Amerika (Argentina, Chile). Alena Dvořáková společně s Viktorem Fischerem představují také každodenní práci desítek humanitárních a církevních organizací i jednotlivců, z čehož vyplývá i hledání nových cest pro humanitární pomoc.

JANA HOJSTRIČOVÁ – KAŽDÝ DEŇ

Jana Hojstričová absolvovala v letech 1991 – 1997 Katedru fotografie a nových médií na bratislavské VŠUM, kde je od roku 2001 odbornou asistentkou. Od konce 90. let 20. století se souběžně věnuje tématu ženského těla. Otázky intimity ženského těla, konstrukce potlačující autentičnost identity ženy pod tlakem konzumních představ a iluzí. Snaha o zprostředkování tělesné zkušenosti sebe samé jakoby zvenku, z prostředí mimo vlastní tělo. *„K fotografickým cyklom Jany Hojstričovej patria fotografie zaznamenávajúce intímnu toaletu ženy od sidmej do* ôsmej *(2000), intimnu autoerotiku ženy od desiatej do polnoci (2002)…“* [33] Bohunka Koklesová. Ve své rané tvorbě se vystavující autorka věnovala převážně subjektivnímu dokumentu, uplatňovala fragmenty ženského těla v kombinaci s detailem osobních předmětů a věcí žen. Postupně se její tvorba stává vlastní výpovědí.

FRAME 005

Fotografická výstava snímků prvního ročníku soutěže Frame 005 představila vítězné autory. Soutěž, a tedy i výstava, byla rozdělená do tří kategorií:

100% život: Barbora Prášilová, Barbora Krejčová, Milan Jaroš

Komunikace: Tomáš Pospěch, Zuzaná Blochová a Dita Lamačová, Ondřej Přibyl

Domov: Hynek Alt a Aleksandra Vajd, Simon Chang, Andrzej Kramarz a Weronika Lodzinska

BOŘIVOJ HOŘÍNEK – FOTOGRAFIE / ZÁZNAMY

Vetšinu svých fotografických prací Bořivoj Hořínek označuje jako záznamy. Ve snímcích tvoří čtvercové kompozice, které posunují divákovo myšlení o perspektivě obrazu.

JAN LUKAS – ITALSKÝ DENÍK 1965 – 1966

Dcera Jana Lukase, Helena, v úvodu katalogu vydaném k ostravské výstavě uvádí: *„Tatínek pracoval neustále, s energií a s nadšením. Měl spoustu zájmů a nápadů a hlavně ho těšila ta představa, že svými fotografiemi udělá radost druhým; že se podělí o to, co zaznamenal nebo odkryl. Od práce ho neodradilo ani to, když tušil, že fotografie nebude moci léta nikomu ukázat, jak se například stalo jeho Pražskému deníku 1938 – 1965 (Torst), který veřejnost měla šanci zhlédnout teprve v roce 1995. Sdílet svoje vize ho těšilo nejen fotografiemi v obrázkových časopisech a celistvými soubory v knižní formě, ale i v zcela malém a osobním předávání obálek plných fotografií z té či oné oslavy nebo posezení s přáteli.“* [34] Výstava s názvem Italský deník 1965 – 1966 zaznamenává deset měsíců v italských utečeneckých lágrech. Rodina Lukasových se stala uprchlíky po rozhodnutí opustit vlast a utéct přes jugoslávko-italské hranice. Stalo se tak 21. srpna 1965. Svým činem chtěli dokázat, že za svůj život zodpovídají sami a nebudou se tak podílet na jeho pokřivování. *„Prožili jsme tři týdny v lágru v Terstu, pak tři týdny v Latině u Říma a osm měsíců v Capui u Neapole. Díky automobilu jsme byli volnější než ostatní uprchlíci… Kdyby se nám hlavou nehonily starosti o budoucnost, tak se dá říct, že to byla jedna z nejkrásnějších a nejdelších dovolených, jakou jsme kdy měli.“* [35] Na vyvolání fotografií si musel Jan Lukas počkat až na New York, kde mu Helly Hammidová zapůjčila temnou komoru. Helena Lukas na závěr úvodního slova, které otevírá vstupní listy katalogu, dodává: *„Mluvili jsme o tom, že by výstavou z té doby chtěl Itálii poděkovat za udělení politického azylu a postarání se o naší rodinu, ale k třicátému výročí útěku to nestačil, a když se blížilo to čtyřicáté, tak už nemohl. Byl tedy rád, když se dozvěděl, že zájem o tento soubor je v jeho rodné zemi, a že se výstava uskuteční.“* [36]

ANNA FABRICIUS – MADONY A ŠELMY / MADONNAS AND TIGRESSES

Mladá maďarská fotografka se ostravským návštěvníkům představila ve svých dvou fotografických sériích: Pokojové světice (2004) a Šelmy v domácnosti (2006). Vystavené fotografie balancovaly na nejasné hranici mezi konceptuálním portrétem a inscenovaným dokumentem. V obou případech pracuje s podvědomým obrazovým klišé, které aplikuje na současné sociální fenomény. Stejně jako u Jany Hojstričove je i zde středem pozornosti žena, ale tentokrát v konfrontaci s fiktivním a reálným obrazem. První ze souboru: Pokojové světice – odkazuje na ikonografické ustálení zobrazení Panny Marie z dějin umění. Příznačný předuchovnělý výraz tváře, neurčitá postava zahalená v rouchu, ukotvení postavy v obraze… Evokuje sakrální zobrazení, které dobře známe ze starých uměleckých děl. Druhá část výstavy: Šelmy v domácnosti – se skládá z

portrétů čerstvých matek inscenovaných ve smyslu nového dokumentu. Anna Fabricius si klade otázku společenské role těchto žen, které jsou na jedné straně plné svého ženského poslání a na straně druhé jsou vystaveny každodenní práci v podobě péče o chod domácnosti. Zde fotografka sáhla po předobrazu hollywoodských filmů. Snímky návštěvníkům nastavily ironické zrcadlo ideálu ženské krásy akčních hrdinek: dokonalé líčení v každé situaci, přemíra elánu a sexappealu. V „zrcadle“ souboru Šelmy v domácnosti vidíme unavené ženy, které při starostech o dítě na sebe nemají téměř žádný čas.

PAVEL BAŇKA – ZJASNĚNÁ NOC

Nejvýraznější představitel současné české fotografie Pavel Baňka uzavírá rok 2006 autorskou výstavou Zjasněná noc. Baňka se prvně snažil prosadit jako spisovatel a básník, ale rok 1968 jeho tendenci básnit zastavil. Tato pomyslná stopka ho však přivedla k fotografování. Zpočátku se věnuje dokumentování díla umělců a designérů z okruhů pražské Vysoké školy umělecko-průmyslové. Zde se pomaličku začal rodit jeho specifický styl; v diskuzích nasával atmosféru soudobého umění a postupně se zdokonaloval v technologiích fotografického média. První jeho výraznější soubory začaly vznikat počátkem 80. let 20. století. Věnoval se aranžované linií klasické černobílé fotografie vycházející z principů avantgardy meziválečné fotografie. Snová surrealistická symbolika se z jeho fotografií vytratila koncem 80. let a přeformovala se do abstraktně malířské až post-fotografické roviny 90. let. Ve vrcholných momentech se vrací k přístupu potlačujícímu dominanci barevného vyznění. Vznikají tak snímky založené na klasické barevné technologii posunuté do jemných nuancí šedi. Soubor Zjasněná noc, který se skládá z tří cyklů: Venkov, Agrárie a Oregonské pobřeží – představuje novátorský přístup k tradičnímu výtvarnému i fotografickému pojetí krajiny. Baňka se neustále k problematice záznamu krajiny vrací a promítá do něho globalizační, sociální, subjektivní a intimní rovinu. Fotografovaná místa nejsou nositelem významu, ale odosobněné výseky přírody, jejichž základní linie je určována odstupem od konkrétního prostředí.

[32] Katalog Fotografické galerie Fiducia; Josef Moucha – An American Dream**| [33]** Katalog Fotografické galerie Fiducia; Jana Hojstričová – Každý deň **| [34, 35, 36]** Katalog Fotografické galerie Fiducia; Jan Lukas – Italský deník 1965 – 1966

2007

Jaroslav Malík, Matička Ostrava, město měst

22. 1. 2007 – 18. 2. 2007

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Jaroslav Žila

Andy Warhol, Život a smrt

kurátor a úvodní slovo Martin Cubjak,

(pořádá agentura Sevenmedia s. r. o. ve spolupráci s M. H. Procházkou)

Grzegorz Przyborek, Thanatos / Utopie

26. 3. 2007 – 20. 4. 2007

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Roman Polášek

Petr Lysáček, Stratil se štrajchl, Streichl se stratil

23. 4. 2007 – 21. 5. 2007

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo František Kowolowski

Jaroslav Rössler, Abstraktní fotografie

23. 5. 2007 – 20. 6. 2007

kurátor a úvodní slovo Josef Moucha

Tomáš Hrůza, Turisti

21. 6. 2007 – 31. 7. 2007

kurátor a úvodní slovo Jan Freiberg

Takuya Tsukahara, Silesia 2006

17. 9. 2007 – 5. 10. 2007

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Pavel Šmíd

Tereza Kabůrková, Obrazárna

10. 10. 2007 – 9. 11. 2007

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář a Jan Freiberg, úvodní slovo Jan Freiberg

Vasil Stanko, Milenci roku II

12. 11. 2007 – 12. 12. 2007

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Rudo Prekop

Karel Cudlín, Fotografie

13. 12. 2007 – 23. 1. 2007

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Roman Polášek

JAROSLAV MALÍK – MATIČKA OSTRAVA, MĚSTO MĚST

„V Ostravě působím asi osmým rokem. Za tu dobu vzniklo několik fotografických cyklů, třeba ten o Lidech pravděpodobných, ten o 1. malé výstavě velkých poštovních známek, Motivech téměř zádušních či Sokolské 107. Celou dobu však v hlavě nosím panoramatickou myšlenku Ostravy magické. Dlouho jsem si netroufal, hledal formu sdělení, čekal na pokyn osudu… Vím, že doposud vzniklo mnoho ostravských foteček, dobrých i těch druhých,“ [37] řekl o svém souboru Jaroslav Malík. Ostravu se nesnažil zachytit lyricky či romanticky, ale jako vysněnou. Komíny, šachty, pece, kolonie a nalezená zátiší, dramatičnost, poezie a kouzlo nestřeženého okamžiku. Jak sám Malík dodává: *„Praha má svou gotiku, Ostrava svůj industriál.“* Snímky pořizoval na ruský panoramatický fotoaparát, na které zachytil krásu kanálů, garáží či přívozských kaluží, torzo kašny v Kunčičkách nebo krásnou louku v Třebovicích.

ANDY WARHOL – ŽIVOT A SMRT

Výstava nesoucí název Život a smrt byla věnovaná 20. výročí úmrtí tohoto umělce. Muzeum moderního umění Andyho Warhola v Medzilaborcích na Slovensku zapůjčilo několik desítek děl a osobních věcí ikony amerického hnutí pop-artu. Díla jsou tématicky vybrána a uspořádana tak, aby prezentovala nejzajímavější období umělcovy tvorby.

GRZEGORZ PRZYBOREK – THANATOS / UTOPIE

Utopie polského fotografa Grzegorze Przyboreka je soubor uzavřený v pěti obrazech (inscenacích) a pěti obrazech fotografických, je to svět představující vnitřní autorovu mytologii. Vystavené fotografie nás přivedly do klamného představení. Nabídly nám dotyk materiálna, stability, ale také fragment silné základny.

PETR LYSÁČEK – FOTOGRAF

Ostravským návštěvníkům jistě netřeba osobnost Petra Lysáčka představovat. Je známo, že co se tradičního fotografického média týče, tak Lysáček žádné zábrany nemá. Pro autora je důležitý koncept sdělení, fotografická forma se nikdy nestane hlavním článkem zobrazovaného, ale naopak je zde jako odpověď na koncepční a narativní modely. Již v dřívějších fotografických seriálech se autor stylizuje do účastníka děje. Například ve své performance Czech out Memphis podrobuje svou přítomnost na pozadí domu Elvise Presleyho. Jeho dalším specifickým prvkem tvorby je Road art. Cestování v čase a prostoru se promítá do definice vztahů v objektech a instalacích. Za pomoci fotografa Davida Horana spatřuje nové funkce. V inscenované fotografické podobě ukazuje možné příběhy – čtoucí dívka v pokoji nebo dívka zdolávající vrcholky hor. Petr Lysáček ve své tvorbě nechává Davidu Horanovi zcela volnou ruku a ten díky tomu čaruje s barevností a světly. V pozdějších dílech se vystavující autor zaměřuje na sociální odkazy. Fotoseriály typu Heavy metal fun jsou příběhy ztracenců ostravského prostředí. Pohrává si zde s přivlastněným vzhledem fanouška Heavy metalu a dopodrobna pitvá jeho existenci. Fotografie zde působí velmi dominujícím dojmem. Nedokážeme zde určit, jestli se jedná o pouhý záznam performance, dokument nebo inscenovaný záběr.

JAROSLAV RÖSSLER – ABSTRAKTINÍ FOTOGRAFIE

Po odvážných performance Petra Lysáčka Fotografická galerie Fiducie představila výstavu Jaroslava Rösslera nesoucí název Abstraktní fotografie. Větší publicita Rösslerových koláží v avantgardním tisku nastala kolem roku 1923, kdy byl Karlem Teigem pozván do skupiny Devětsil. Současně se věnoval také

experimentu se světelnými zdroji a čočkami. Světlo často před objektivem rozpohyboval, případně žárovkami rovnou svítil negativy a vytvářel tak takzvanou luminografii. Nejstarší Rösslerovy fotografické podoby jsou konstruktivistické – nalezené objekty, papírové modely (série Karton). Kubismus ho přivedl na cestu různoběžných perspektiv – vícenásobné expozice, sendvič z negativů obohatil kladením hranolovou předsádkou a tak dosáhl prolnutí odlesků motivu v jediném záběru. Jak Josef Moucha ve svém úvodním slově uvedl: *„Z kombinací různorodých postupů vycházel jak v rané, tak v pozdní tvorbě (časté uplatnění Sabattierova efektu). Jeho společnou charakteristikou je pozvedání věcnosti obrazové básně.“* [38] Výstava, kterou pro ostravskou Fotografickou galerii Fiducia kurátorsky připravil Josef Mouchal, rekapitulovala převážně Rösslerovu volnou tvorbu.

TOMÁŠ HRŮZA – TURISTI

Podobně jako další umělci mladší generace se i Tomáš Hrůza věnuje oživení vlivů konceptuálního a akčního umění prostřednictvím fotografie. Téma vztahu kultury a přírody divákovi zprostředkovává skoro až kamarádsky. Výstava nabízí jakýsi mix zdánlivě různých fotografií. Snímky se tak jeví jako první retrospektiva, ale ve skutečnosti se jedná o vlastní dlouhodobý koncept a komentář vztahu autora s krajinou. Jan Freiberg k výstavě napsal: *„Navzdory všem staronovým teoriím přetrvává v Hrůzově tvorbě odvěký rozměr poutnictví. Autorovo putující alter ego se mění a svižně se pohybuje mezi všemi fotografiemi jako odvěký tápající duch šamanského hledače. A odtud, proč ne, už není zas až tak daleko k moderně, k umění jako duchovnímu procesu. Zdá se, že se všechno skutečně propojuje dohromady, když se o to postaráme.“* [39]

TAKUYA TSUKAHARA – SILESIA 2006

Takuya Tsukahara roku 1959 absolvuje Katedru fotografie na Collerge of Art v Tokiu. Na pozvání malíře Gabriela Rechowicze navštěvštívil v roce 1972 Polsko. Proslulý japonský fotograf představil v Ostravě soubor Silesia 2006, ve kterém mapuje osud industriálních staveb polské části Slezska.

TEREZA KABŮRKOVÁ – OBRAZÁRNA

Fotografie mladé autorky Terezy Kabůrkové nás mohou na první pohled trochu zmást. Snímky totiž působí jako malba 19. a 20. století. Absolventka ateliéru Pavla Baňky na UJEP v Ústí nad Labem se nechala uchvátit kombinací světla, barvy a prostoru. Občas maluje, kreslí, ale v neposlední řadě fotí hlavně prosté předměty, například židle nebo okna. Tyto „skici“ následně transformuje do podoby fotografie. Jan Freiberg k tvorbě Terezy Kabůrkové v úvodním slově dodal: *„Vlastní styl a orientaci si stanovila už na škole autoeroticky laděnými akty, domalovanými siluetami zvířátek na fotografie a především závěrečnou prací Krajinářství – kombinací svobodovsky řešených zvětšenin s barevnými tisky. Následovaly černobílé průzkumy kuchyňských zákoutí, sytě barevné komentáře k nelehkému období partnerského soužití…“* [40] Autorčiny soubory se dotýkají momentů, které se opakují v dějinách umění – návraty k tradici námětu i média, obohacené o aktuální téma.

VASIL STANKO – MILENCI ROKU II.

Fotografie Vasila Stana bezpochyby uvolňují naši fantazii. Zachycené téma je jistě pro mnoho lidí dráždivé. Kvalita a kompozice přivodí divákovi estetický prožitek, který ho obsahově uvede ve zmatek.

Bez barevných brýlí, které obraz rozvrství na členité plány, se na výstavě neobejdeme. Stereografie nám po-odhaluje symbolický podtext snímků – napětí, touha, utrpení, intimní vztahy a jejich manipulace v daném prostředí.

KAREL CUDLÍN – FOTOGRAFIE

Karel Cudlín, přední český dokumentarista, vystavuje ve Fotografické galerii Fiducia průřez svou tvorbou. Malá retrospektivní výstava shrnuje několik cyklů, jako je Odchod sovětské armády, Romové nebo fotografie z cest, mezi nimiž najdeme i fotografie z Ostravska.

[37] Katalog Fotografické galerie Fiducia; Jaroslav Malík – Matička Ostrava, město měst **| [38]** Katalog Fotografické galerie Fiducia; Jaroslav Rössler – Abstraktní fotografie **| [39]** Katalog Fotografické galerie Fiducia; Tomáš Hrůza – Turisti **| [40]** Katalog Fotografické galerie Fiducia; Tereza Kabůrková – Obrazárna

2008

Silvia Saparová, Women in Condition

25. 1. 2008 – 20. 2. 2008

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Bohunka Koklesová

Pavel Berkovič a David Cysař, Labyrintem

21. 2. 2008 – 20. 3. 2008

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Jiří Šigut

Zbigniew Libera, La Vue

21. 3. 2008 – 20. 4. 2008

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Jiří Surůvka

Gábor Arion Kudász, Zelené území / Green Area

21. 4. 2008 – 12. 5. 2008

kurátorka a úvodní slovo Lucia Lendelová-Fišerová

Erwin Stäheli, Gravel & Coal

15. 5. 2008 – 19. 6. 2008

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Roman Polášek

Pavel Pecha, Moje intuitívne divadlo

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Roman Polášek

Zdeněk Lhoták, Vypadá to tak. Autoportréty a instalace

kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Roman Polášek

Eva Fuková, Útržky života

6. 11. 2008 – 5. 12. 2008

kurátoři Josef Moucha, Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Josef Moucha

Eugen Wiškovský, Fotografie z 20. a 50. let

11. 12. 2008 – 9. 1. 2009

kurátor a úvodní slovo Vladimír Birgus

SILVA SAPAROVÁ – WOMEN IN CONDITION

Absolventka Vysoké školy výtvarných umění v Bratislavě, ateliéru profesorky Miloty Havránkové, svou tvorbu postavila na autorské intervenci do okolního prostředí. Vyznačuje se inscenovanou fotografií, umisťováním, tvorbou a snímáním sochařských artefaktů. Silva Saparová se snaží ovládnout prostředí, klást otázky a vyprávět příběh. Od abstrahujících forem zátiší se dostala k snímání reálného prostředí, do kterého umisťuje svou vlastní tělesnou schránku. Soubor nesoucí název Women in condition vznikal v letech 2005 – 2007. Autorka se v něm zamýšlí nad pozicí ženy ve vztahu a výsledek poodhaluje přes momenty vzájemné partnerské intimity. Bohunka Kolesová se k souboru Women in condition vyjádřila takto: *„Silvia Saparová vytvára inscenované fotografie, ale nevytvára jednotlivé scény, prostredia. Tie nachádza u fotografovaných partnerov. Fotografie sú zvláštnou kombináciou domestifikovaných prostredí – reálnych autentických domácností v komkombinácii s prvkami divadelnosti až teatrálnosti inscenovaných postav.“* [41]

PAVEL BERKOVIČ, DAVID CYSAŘ – LABYRINTEM

Labyrintem je autorský projekt Pavla Berkoviče a Davida Cysaře, kteří na dvacetiosmi velkoformátových kopiích zachytili kouzelnou krajinu Čech a Moravy. Cílem projektu je zmapovaní míst, která nesou cejch bájných a historických souvislostí. Inspirací jim byla kniha „Labyrintem tajemna aneb po magických místech Československa“ autora Martina Stejskala. Vlastnoručně si sestavili velkoformátový fotoaparát, který umístili do prostoru dodávky. Za dobu tří měsíců se jim podařilo zachytit 50 míst po celé republice. Pavel Berkovič s Davidem Cysařem výsledné kontakty adjustovali na hliníkovo-pryskyřičné desky o rozměru 130 x 107 cm.

ZBIGNIEW LIBERA – LA VUE

La Vue je souborem, který nás zavedl do prostoru političnosti vnímání hraničního prostoru. Uvedl nás mezi to, co jsme schopni vidět slyšet, a tím co nevidíme a neslyšíme. Máme před sebou jakoby prázdné znaky, které čekají na naše relace.

GÁBOR ARION KUDÁSZ – GREEN AREA

Ústředním tématem Kudászova souboru Green area se stal městský park. Urbanistický jev, který do betonové zástavby přenáší kus přírody nabízející zázemí pro nejintimnější lidské situace. Ač se město snaží o přiblížení krajiny a poskytnutí člověku volnost s ní spojenou, tak na druhou stranu mu vymezuje prostor v podobě chodníčků, laviček… Příroda si však časem prosadí svou a chodníky začnou praskat a zarůstat trávou, lavičky se zlomí. Zelené území není pouhý soubor zachycující krajinu ve zvláštní osamělosti. Mezi fotografiemi jsou i prvky zátiší a dokumentu.

ERWIN STÄHELI – GRAVEL & COAL

Erwin Stäheli na svých velkoformátových snímcích, které zvětšuje na tkaninový papír, zachycuje usazeniny anorganických materiálů a jejich následnou transformaci erozí. Zaměřuje se na průmyslovou oblast švýcarské Basileje. Ta nabízí dokonalou scenérii umělé až imaginární krajiny. Stäheli sám kompozici souboru vysvětluje slovy: *„Může zahlédnutí obrazu vést k otázkám. Co je smyslem práce? Co tu dělám? Obrazy vždy ukazují východ sledující zdroj světla. Není to úplně bezpečný východ. Ale přiměje tě k pohybu.“* [42]

PAVEL PECHA – MOJE INTUITIVNE DIVADLO

Cyklus Moje intuitivné divadlo slovenského fotografa Pavla Pechy představuje černobílé a barevné surrealistické snímky. Fotografie plné symbolů a různých asociací vznikaly výhradně v exteriéru na prázdných loukách a zoraných polích. Jsou fantaskním vnitřním světem a Pechovou odpovědí na reálný svět.

ZDENĚK LHOTÁK – VYPADÁ TO TAK. AUTOPORTRÉTY A INSCENACE

Zdeněk Lhoták je znám jako dokumentární fotograf zaměřující se na sociologické problémy vrcholného sportovního odvětví. V poslední době se věnuje převážně fotografování lidského těla formou autoportrétů, které zachycuje jak barevně, tak černobíle. Své tělo přetváří v jakousi pomyslnou krajinu, díky které dochází k vlastnímu sebepoznání.

EVA FUKOVÁ – ÚTRŽKY ŽIVOTA

Jan Moucha svým úvodním slovem zahájil výstavu jedné z nejvýznačnějších osobností české fotografické scény druhé poloviny 20. století. Eva Fuková ve Fotografické galerii Fiducia představuje svůj soubor Útržky života. Fotografická práce této osobnosti je plná civilizačně-sociálních témat, která počátkem padesátých let vyměnila za surreálně-poetické vidění světa. Poetičnost zobrazení se definitivně na povrch prodrala na přelomu padesátých a šedesátých let, kdy Eva Fuková odchází do emigrace. Od druhé poloviny 70. let pracuje na velkoformátový aparát. Fotografie koloruje a věnuje se tvorbě koláží.

EUGEN WIŠKOVSKÝ – FOTOGRAFIE Z 20. AŽ 50. LET

Těžko bychom v české moderní fotografii meziválečného období hledali originálnější fotografie než ty Wiškovského. Malá retrospektiva, kterou Fotografická galerie Fiducia uzavírá rok 2008, byla teprve devátou autorskou výstavou této osobnosti. V druhé polovině 20. století se Eugen Wiškovský nechal ovlivnit piktorialismem a jeho světelnou atmosférou. Obešel se ale bez ušlechtilých tisků. Již kolem roku 1928 začal fotografovat detaily nápadně podobné stylu nové věcnosti – abstrahovaní objektů na jednoduché geometrické tvary a hledání obrazových metafor. Hlavní motiv odprošťoval převodem z barevného originálu na černobílý tisk a výřezem, díky kterému vynikly podstatné linie foceného objektu. Vladimír Birgus v úvodním textu výstavního katalogu uvedl: *„S mimořádnou nápaditostí, výtvarným citem a technickou precizností tak realizoval své přesvědčení, že čím méně nevšední je obsah, tím nevšední musí být způsob jeho předvedení.“* [43] Umělecká stopka jeho fotografickým experimentům přišla v únoru 1948. Stáhl se do pozadí a v 50. letech se věnoval cyklu ze „Starého židovského hřbitova v Praze,“ kde vyhledával konfrontace rozpadajících se náhrobků s bizarními tvary okolních stromů a keřů.

[41] Katalog Fotografické galerie Fiducia; Silva Saparová – Women in Condition| **[42]** Katalog Fotografické galerie Fiducia; Erwin Stähli – Gravel & Coal | **[43]** Katalog Fotografické galerie Fiducia; Eugen Wiškovský – Fotografie z 20. a 50. let

36

37

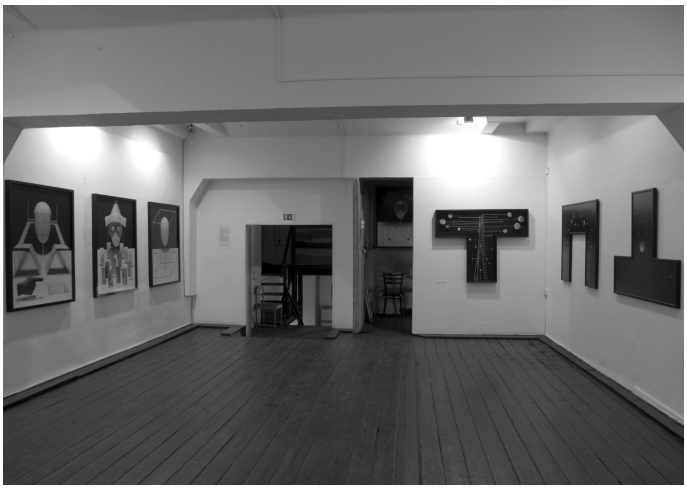

38

39

40

41

36| Vernisáž výstavy: Jaroslav Malík, Matička Ostrava, město měst (archív Fotografická galerie Fiducia)

37| Vernisáž výstavy: Jaroslav Malík, Matička Ostrava, město měst (archív Fotografická galerie Fiducia)

38| Ukázka instalace výstavy: Grzegorz Przyborek, Thamatos/Utopie (archív Fotografická galerie Fiducia)

39| Vernisáž výstavy: Petr Lysáček, Stratil se štrajchl, Streich se stratil (archív Fotografická galerie Fiducia)

40| Ukázka instalace výstavy: Jaroslav Rössler, Abstraktní fotografie (archív Fotografická galerie Fiducia)

41| Fotograf Takuya Tsukahara (archív Fotografická galerie Fiducia, foto: Fedor Gabčan)

42

43

44

45

46

47

42| Ukázka instalace výstavy: Andy Warhol, Život a smrt (archív Fotografická galerie Fiducia)

43| Ukázka instalace výstavy: Andy Warhol, Život a smrt (archív Fotografická galerie Fiducia)

44| Ukázka instalace výstavy: Andy Warhol, Život a smrt (archív Fotografická galerie Fiducia)

45| Ukázka instalace výstavy: Andy Warhol, Život a smrt, galerie Dole (archív Fotografická galerie Fiducia)

46| Ukázka instalace výstavy: Andy Warhol, Život a smrt, galerie Dole (archív Fotografická galerie Fiducia)

47| Ukázka instalace výstavy: Andy Warhol, Život a smrt, galerie Dole (archív Fotografická galerie Fiducia)

48

49

50

51

52

48| Ukázka instalace výstavy: Zbigniew Libera, La Vue (archív Fotografická galerie Fiducia)

49| Vernisáž výstavy: Erwin Stäheli, Gravel & Coal (archív Fotografická galerie Fiducia)

50| Ukázka instalace výstavy: Pavel Pecha, Moje intuitívne divadlo (archív Fotografická galerie Fiducia)

51| Vernisáž výstavy: Eva Fuková, Útržky života, úvodní slovo Josef Moucha (archív Fotografická galerie Fiducia)

52| Ukázka instalace výstavy: Eugen Wiškovský, Fotografie z 20. a 50. let (archív Fotografická galerie Fiducia)

2009

Petr Willert, Babiččina diskotéka

22. 1. 2009 – 23. 2. 2009

úvodní slovo Tomáš Pospěch

Petra Bošanská, Second Nature

26. 2. 2009 – 27. 3. 2009

úvodní slovo Milota Havránková

Michaela Thelenová, Úvahy manželky

Josef Moucha, Na vlastní stopě. Mošnov 1982

30. 4. 2009 – 26. 5. 2009

kurátor Roman Polášek a Martin Popelář, úvodní slovo Josef Šnobl

Jiří Hrdina, In Holga

Andrej Balco, Domesticas

Otakar Matušek, Miniatury

úvodní slovo Jiří Valoch

Karel Kameník, 1959 – 1997

14. 10. 2009 – 11. 11. 2009

úvodní slovo Josef Moucha

Vilém Kabzan, Shot up

16. 11. 2009 – 11. 12. 2009

Milota Havránková, 70MH

14. 12. 2009 – 21. 1. 2010

PETR WILLERT – BABIČČINA DISKOTÉKA

Petr Willert ve svém souboru nazvaném Babiččína diskotéka představuje život babičky a jejích kamarádek. Umožňuje nám nahlédnout do detailů interiéru babiččina žití či tvoření a návštěvníky vpustil do různobarevného minisvěta této dámy. Soubor začal Willert fotografovat již během studií v Ateliéru reklamní fotografie Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně.

PETRA BOŠANSKÁ – SECOND NATURE

Milota Havránková v úvodu výstavního katalogu uvádí: *„Petra Bošanská patrí k tým výskumníkom vo výtvarnom umení, ktorí pomocou fotografie odrývaju zmysel vlastnej existencie v súčasnom svete. Fotografia je pre ňu komunikácia v dialogu, kde sa niekedy stráca priestor pre vnútornú interpretaciu.“* [44] Petra Bošanská se od počátku svého studia věnuje manipulované fotografií. Autorčiny snímky poukazují na rozpor mezi umělým a přirozeným světem. Dává pomyslný život fotografiím z občanských průkazů, obličeje známých osobností sází namísto obličejů světců. *„Diváka zámerne zavádza a núti k podvedomej vizuálnej hre klamu, ktorú pociťuje ako súčasné divadlo života. Oživuje rituály, vyberá z obsahu chladničky jedlo. Rozprestiera nanovo obrus. Vyvolává retro spomienku na detstvo…“* [45] dodává Milota Havránková. Vystavený soubor Second Nature působí jako jakési album autorčiných portrétů a fotografií neuchopitelného okamžiku. Zachycuje vzpomínky, které jsou dle ni skutečnou pravdou reálného života.

MICHAELA THELENOVÁ – ÚVAHY MANŽELKY

Ústředním tématem fotografické tvorby Michaely Thelenové se stalo sledování drobných událostí a dějů, které se odehrály v blízkosti autorčiny rodiny. Na partnerské a rodičovské vazby se zaměřila již na začátku své fotografické tvorby. Série fotografií nesoucí název Úvahy manželky vznikl v roce 2008 a Thelenová se v ní věnuje toleranci a naplnění manželského soužití.

JOSEF MOUCHA – NA VLASTNÍ STOPĚ. MOŠNOV 1982

Výstava Na vlastní stopě – Mošnov 1982 navazuje na předchozí Mouchovy soubory, které vynikaly svou experimentálností s obrazovou stránkou a formálním sdělením. Normalizační vojenskou éru zachycuje v podobě absurdity doby.

ANDREJ BALCO – DOMESTICAS

Andrej Balco představil ostravským návštěvníkům pohled na jeden ze svých nejlepších fotografických souborů. V Brazílii přímo oslovoval příslušníky středních a vyšších sociálních vrstev, které fotografoval v jejich na místní poměry nadstandardních domech v přítomnosti služebnictva. Sluhy a služky rovněž fotografoval samostatně v jejich příbytcích. Výsledné snímky skládá do triptychů, díky kterým vzniká jakási sociální rovina.

KAREL KAMENÍK – 1959 – 1997

Výběr fotografií pro výstavu Karla Kameníka je pokus evokovat metafyziku jeho díla. Ve fotografiích je patrné autorovo spontánní výtvarné nadání, které ho přivedlo až ke studiu architektury. Zájem o fotografii zdědil Kameník po svém otci. Výstava, kterou uvedla Fotografická galerie Fiducia, byla v pořadí čtvrtou posmrtnou výstavou tohoto ostravského rodáka. Kameník zachycuje syrovost bezprostředního okamžiku, osobní

stylizaci a sociálně-kritický aspekt.

VILÉM KABZAN – SHOT UP

Vilém Kabzan je znám především jako malíř a člen umělecké skupiny Luxus. Kromě malby se věnuje instalacím, videu, tvorbě objektů a nově i fotografii. K fotografii se Kabzan dostal skrze své snímky, které kopíroval do podoby obrazů. Vznikl tak zcela přirozený kontinuální proces jeho tvorby. Fotografickému obrazu dává přednost na základě jeho schopnosti zaznamenat daný okamžik. Zachycená témata se potkávají ve výsledné, převážně lyrické, náladě.

MILOTA HAVRÁNKOVÁ – 70MH

Milota Havránková se řadí do slovenské vlny, která v 60. letech „ovlivnila“ pražskou FAMU. Její tvorbu ovlivňuje expresivní surrealismus. Své fotografie uplatnila také v podobě ilustrace či experimentálního filmu. Milota Havránková ráda objevuje různé postupy a sleduje nové technologie, které by pro své snímky mohla uplatnit. Spojuje více uměleckých rovin současně. Nejdůležitějším faktorem autorčiny tvorby je surrealistická fotografie, pop artová a op artová tradice. Veškerou svou tvorbu dělá za účelem praktického smyslu.

[44, 45] Katalog Fotografické galerie Fiducia; Petra Bošanská – Second Nature

2010

Antonín Kanta, Obrazy
22. 1. 2010 – 19. 2. 2010
úvodní slovo Jiří Valoch

Kamil Varga, Fotografie – Luminografie
24. 2. 2010 – 24. 3. 2010

Dorota Sadovská, Domácí prstoklad
26. 3. 2010 – 30. 5. 2010

Miloň Novotný, Londýn
6. 5. 2010 - 5. 6. 2010
úvodní slovo Josef Moucha

V Ostravě – součástí výstavy jsou audioeseje Jana Balabána a Martina Strakoše
úvodní slovo Andreas Mader, Gragor Schöer a Martin Strakoš

Olja Triaška Stefanovič, Růžové tiene
16. 9. 2010 – 18. 10. 2010
úvodní slovo Roman Olekšák

Milan Pitlach, Sůl země
22. 10. 2010 – 14. 11. 2010

Barbora Šlapetová a Lukáš Rittstein, Přemístění
15. 11. 2010 – 10. 12. 2010

Zdeněk Tmej, Totální nasazení 1942 – 1944
13. 12. 2010 - 21. 1. 2011
úvodní slovo Blanka Chocholová

ANTONÍN KANTA – OBRAZY

Český fotograf a výtvarník, člen Unie výtvarných umělců a Sdružení Q, Antonín Kanta otevřel výstavní rok ostravské Fotografické galerie Fiducia. Zpočátku své tvorby se věnoval fotografování krajiny a reportáži. Postupně přešel na snímání pohybu světla v prostoru. Světlo propojil s fotografováním aktu. V současné době se věnuje fotokolážím, které jsou výsledkem fotografova seskupení vlastních a cizích fragmentů a fotografií. Díky tomuto přístupu k fotografickému obrazu vdechuje snímkům nový význam a estetiku. Definitivní dílo vznikne až po přefotografování či překopírování. Pro tvorbu obrazů Kanta využívá různé druhy materiálů.

KAMIL VARGA – FOTOGRAFIE – LUMINOGRAFIE

Absolvent pražské FAMU a zároveň jeden z fotografů tzv. slovenské nové vlny svou hravou imaginativní tvorbou změnil zaběhlý pohled na fotografii. Pro Fotografickou galerii Fiducia přichystal Kamil Varga průřez své tvorby, kterým zachycuje období let 1990 – 1996. V těchto letech vytvořil soubory Paraportréty, Nová topografie, Metabolismus ohně, Spirály – kruh – řecký a Spirály – kruh – latinský. Již název výstavy nám napověděl, že se v tomto případě bude jednat o fotografie vzniklé technikou luminografie.

DOROTA SADOVSKÁ – DOMÁCÍ PRSTOKLAD

Absolventka Vysoké školy výtvarných umění v Bratislavě je jednou z významných malířek slovenské současné malby. Druhou rovinou její tvorby je fotografie, ve které využívá vlastní tělo i tělo modelů. Dorota Sadovská v souboru Domácí prstoklad zachytila zpodobnění deformace ženského těla.

MILOŇ NOVOTNÝ – LONDÝN

Svého pomyslného fotografického vrcholu dosáhl Miloň Novotný už s knihou *Londýn*, kterou vydal v roce 1968. Roku 1958 byl přijat do Svazu československých výtvarných umělců. Za honoráře, které během šedesátých let obdržel, cestoval do ciziny. Patřil ke generaci fotografů, kteří byli ovlivněni výstavou Lidská rodina. V obrazech všednosti zachycoval původní úděl obyčejného člověka. O podobu výstavy se zasloužila hlavně Dana Kyndrová, která je zároveň editorkou jeho monografie. Jan Moucha dodává: *„Nemusíme být Brity, abychom dokázali ocenit, jak znamenitě se Novotnému podařilo vystihnout nálady na Temži… Novotný si do svého času největšího města planety přivážel Prahou vytříbený smysl pro nostalgii povadlé slávy. Potrhané zbytky snů o lesku impéria zanechaly v duši Londýňanů stopy. Právě to dokázal rozpoznat a zachytit. Postihl tím nevídanou stránku existence.“*

OLJA TRIAŠKA STEFANOVIČ – RŮŽOVÉ TIENE

Absolventka ateliéru prof. Miloty Havránkové na bratislavské Vysoké škole výtvarných umění, Katedry fotografie a nových médií, získala v roce 2002 UNESCO studijní pobyt ve Španělsku. K fotografii autorka přistupuje s konceptuální tendencí a vytváří obrazové zprávy svého vnitřního uvažování o místech, do kterých si dosazuje vybrané témata.

MILAN PITLACH – SŮL ZEMĚ

Pro Milana Pitlacha je fotoaparát jakýmsi nástrojem seberealizace. Své zážitky tlumočí uceleněji než většina fotografů, kteří se věnují subjektivní fotografii. Pitlachovy fotografie bychom mohli nazvat jako svědčtvím, protože zachycují více autora než fotografovanou skutečnost.

BARBORA ŠLAPETOVÁ A LUKÁŠ RITTSTEIN – PŘEMÍSTĚNÍ

Soubor Přemístění autorské dvojice Šlapetová a Rittstein je soubor o symbióze města a přírody. Snímky vznikly na základě cesty na Novou Guineu, kterou autoři podnikli v letech 1997 – 2008. V rámci výstavy Lukáš Rittstein představil v galerii Dole své sochy a Barbora Šlapetová fotografie v prostoru Fotografické galerie Fiducia.

ZDENĚK TMEJ – TOTÁLNÍ NASAZENÍ 1942 – 1944

Vše zlé je pro něco dobré. Toto přísloví platí i v případě fotografií Zdeňka Tmeje. V letech 1942 – 1944 se ocitl na nucených pracích v polské Vratislavi. Tmejovy fotografie jsou cenným svědectvím válečného tématu. Nejde ani tak o válečné hrůzy jako o člověka samotného, kterého zachycuje při každodenní práci, jídle, odpočinku či návštěvě vykřičeného domu, v kterém rovněž žily ženy totálně nasazené. Fotografickou laboratoř si zřídil v umývárně. První vyvolané negativy musel předkládat ke kontrole gestapu.

53

54

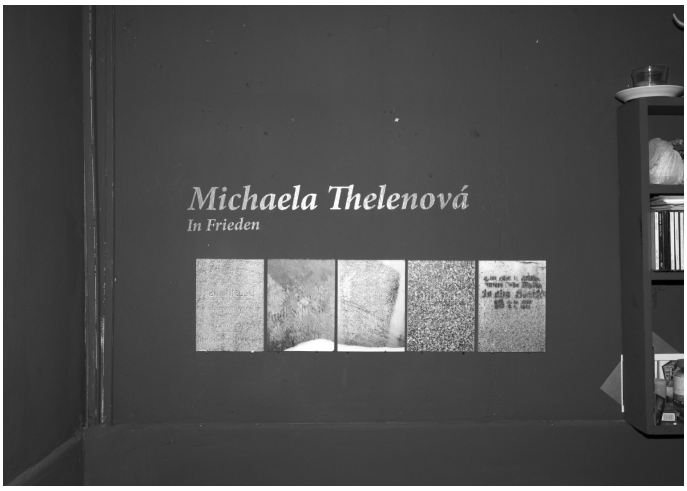

55

56

57

58

53| Vernisáž výstavy: Andrej Balco, Domesticas (archív Fotografická galerie Fiducia)

54| Vernisáž výstavy: Petra Bošanská, Second Nature, úvodní slovo Milota Havránková (archív Fotografická galerie Fiducia)

55| Ukázka instalace výstavy: Michaela Thelenová, Úvahy manželky (archív Fotografická galerie Fiducia)

56| Vernisáž výstavy: Josef Moucha, Na vlastní stopě. Mošnov 1982, úvodní slovo Josef Šnobl (archív Fotografická galerie Fiducia)

57| Vernisáž výstavy: Otakar Matušek, Miniatury, úvodní slovo Jiří Valoch (archív Fotografická galerie Fiducia)

58| Ukázka instalace výstavy: Milota Havránková, 70MH (archív Fotografická galerie Fiducia)

59

60

61

62

63

64

59| Ukázka instalace výstavy: Antonín Kanta, Obrazy, úvodní slovo Jiří Valoch (archív Fotografická galerie Fiducia)

60| Ukázka instalace výstavy: Kamil Varga, Fotografie – Luminografie (archív Fotografická galerie Fiducia)

61| Ukázka instalace výstavy: Miloň Novotný, Londýn, úvodní slovo Josef Moucha (archív Fotografická galerie Fiducia)

62| Ukázka instalace výstavy: V Ostravě – Černá hvězda (archív Fotografická galerie Fiducia)

63| Ukázka instalace výstavy: Barbora Šlapetová a Lukáš Rittstein, Přemístění (archív Fotografická galerie Fiducia)

64| Vernisáž výstavy Zdeněk Tmej, Totální nasazení 1942 – 1944, úvodní slovo Blanka Chocholová (archív Fotografická galerie Fiducia)

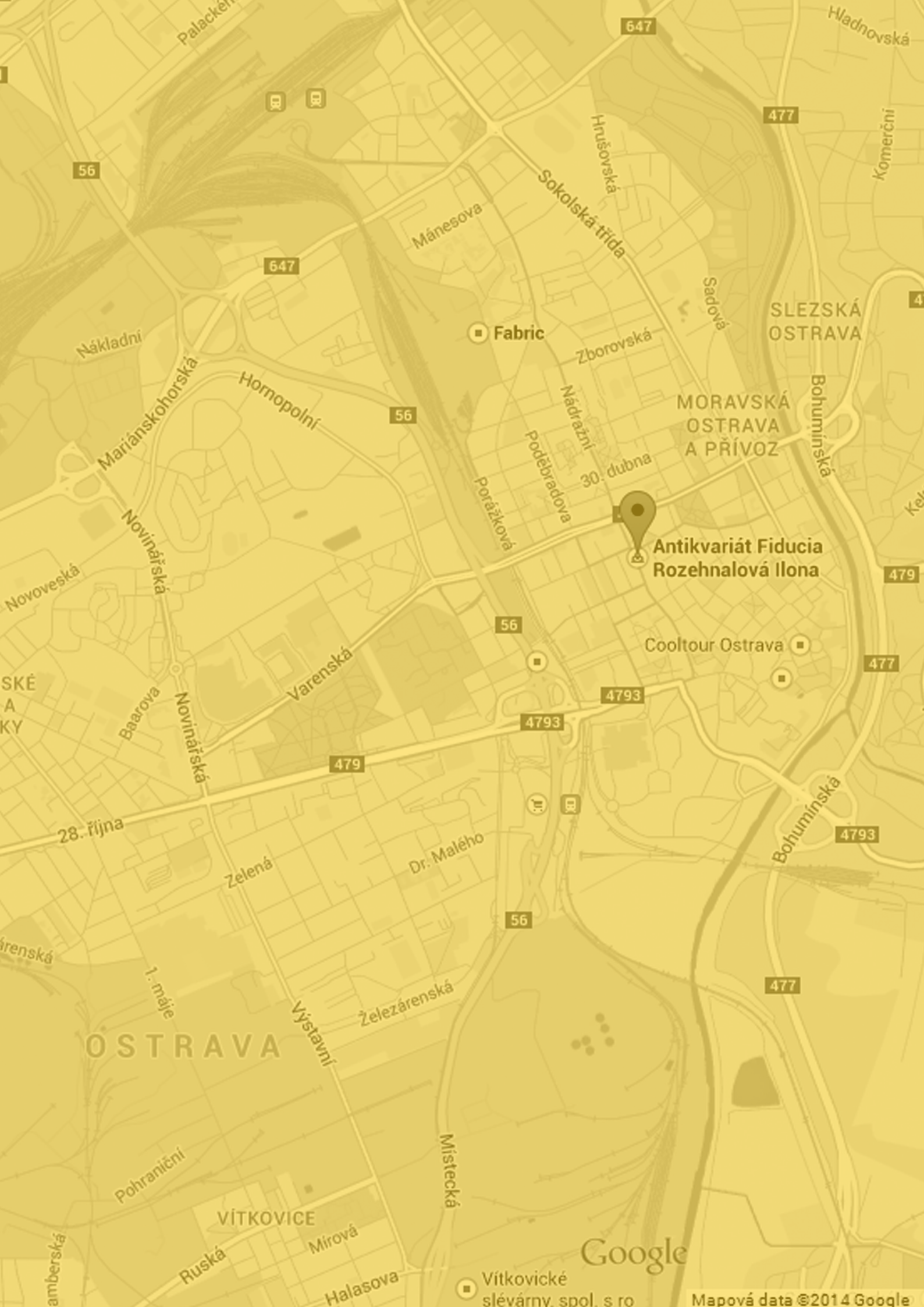
Antikvariát Fiducia
Rozehnalová Ilona
Fabric
Cooltour Ostrava
SLEZSKÁ OSTRAVA
MORAVSKÁ OSTRAVA A PŘÍVOZ
OSTRAVA
VÍTKOVICE
Sokolská třída
Hrušovská
Mánesova
Sadová
Zborovská
Nádražní
Podébradova
Porážková
30. dubna
Bohumínská
Nákladní
Mariánskohorská
Hornopolní
Novinářská
Novoveská
Varenská
Baarova
28. října
Zelená
Dr. Malého
1. máje
Výstavní
Železárenská
Pohraniční
Ruská
Mírová
Halasova
Místecká
Hladnovská
Komerční
647
56
477
4793
479
Vítkovické slévárny, spol. s ro
Google
Mapová data ©2014 Google

ANTIKVARIÁT A KLUB FIDUCIA

Šeď ostravské kultury se rozplynula v roce 1999 kdy Ilona a Jiří Rozehnalovi začali v klubu Fiducia pořádat různé kulturní aktivity. Od této doby v Ostravě probíhají pravidelné přednášky a diskuzní večery zaměřené například na architekturu, historii, rozvoj a architekturu města nebo debaty s literárními teoretiky a kritiky. Od roku 2004 jsou nedílnou součástí klubu komentované architektonické prohlídky (Šumné procházky), kterými provází historik Martin Strakoš a Radovan Lipus.

Antikvariát vznikl 19. října. 1998 a nacházel se na malém náměstí v Mariánských Horách. Po půl roce existence byl přemístěn do prostoru dnešní Fiducie, ve které dříve sídlilo knihkupectví a klub Votabie.

V roce 2002 manželé Rozehnalovi převzali prostor od města do nájmu a vytvořili v něm dvě galerie a přednáškovou místnost. Celý objekt je od této doby znám jako Antikvariát a klub Fiducia.

Za dobu svého působení navázal klub Fiducia spolupráci s několika festivaly. Ať je to filmový festival Jeden svět, jehož je po řadu let hlavním koordinátorem, festival Architecture week zaměřený na architekturu, festival ProTibet nebo Kukačka propagující umění ve veřejném prostoru. V začátcích se Fiducia zaměřovala převážně na výtvarné umění a literární akce. Spolupráci Fiducia navázala také s Katedrou české literatury a Fakultou umění na Ostravské univerzitě, ostravským Národním památkovým ústavem, Archívem města Ostravy a mnoha dalšími institucemi. V neposlední řadě připravuje přednášky společně se sdružením Pant, které se zaměřuje na podporu informovanosti veřejnosti v oblasti lidských práv.

Součástí pravidelných akcí je od roku 2007 Dětské studio Fiducia. Studio pod vedením Marcely Lysáčkové se zabývá aktivitami pro děti a jejich rodiče. Workshopy probíhají v suterénu galerie Dole z velké části jako doplňující akce jednotlivých výstav.

Historii Galerie Dole odstartoval konec činnosti Galerie 761, která v suterénu Fiducie fungovala v letech 2000 – 2004.

V roce 1996 Galerii 761 založil Stanislav Cigoš, který v galerii spolukurátoroval s Petrem Lysáčkem. V roce 1999 začal spolupracovat s René Rohanem, který postupem času převzal celé vedení a galerii přemístil do objektu po bývalé galerii Fiducia, kterou vedl Ivo Sumec. V roce 2005 již galerie funguje jen na občasné výstavy. Galerie Dole vzniká o rok později, tedy v roce 2006, a jejím kurátorem se stal Martin Mikolášek. Výstavní plán je uzpůsoben prostoru a jeho dalšímu využití pro besedy, projekce a přednášky.
Oproti Fotografické galerii Fiducia se Galerie Dole zaměřuje na malbu, kresbu, komiks a upřednostňuje mladé umělce.

V letech 2010, 2011 a 2013 obě galerie obdržely od grantové komise Ministerstva kultury titul za nejlepší galerijní projekt.

Klub Fiducia se zabývá i činností vydavatelskou. Na svém kontě má řadu katalogů, odborných publikací, pohlednic, ale také pexes s motivy ostravských významných budov a jejich interiérů.

Na popud Ilony Rozehnalové vzniká 12. března 2013 Okrašlovací spolek Za krásnou Ostravu. Jednou z mnoha činností spolku je revitalizace a okrášlení zašlých či zdevastovaných pamětních míst nacházejících se na území města Ostravy. Vydává rovněž bulletin Krásná Ostrava. Toto sdružení navazuje na podobné aktivity předválečných ostravských spolků.

Antikvariát a klub Fiducia je kritiky i veřejností vnímán jako ústřední centrum nezávislé ostravské kulturní scény, proto jsem oslovila několik osobností s dotazem: Jak vnímají Prostor Fotografické galerie Fiducia a její přínos pro Ostravu.

„Kulturní rozvoj Ostravy je limitován mnoha faktory. Přesto se zde etablovalo několik galerií, které posouvají význam místa za hranice města. A jednou z nich je právě Fiducia.
Kurátoři fotografické galerie dělají maximum možného v rámci prostor, které mají k dispozici, ba i mnohem více a dělají to dobře.”

Jiří Jůza, Ph.D.
ředitel Galerie výtvarného umění v Ostravě

„Prvně mám respekt a velmi si vážím práce p. Poláška a p. Popeláře a vždy jsem byl rád, že galerie Fiducia existuje. Oceňuji dlouholetou a vytrvalou práci všech, co mají a měli zásluhu na vzniku a provozování tohoto jediného místa v Ostravě věnovaného fotografii. Pokud mám říct svůj osobní pohled na činnost galerie, tak se s časem vyvíjí. Z počátku jsem Galerii navštěvoval jen při mých krátkých návratech z mého působiště v UAE (2001-2007). Byl jsem nadšený, v Ostravě toho moc nebylo k vidění a specializovaná galerie pro fotografii byl bohulibý počin. Vernisáže jsem logicky míjel, ale pravidelně “naslepo” jsem se chodil kouknout. To „naslepo” nebylo jen tak, chtěl jsem a žádal jsem informace o výstavách, vernisážích a nic. První známky trochu punkového vedení galerie byly asi už v počátcích. Nedbalá starost o návštěvníky. Možná o jak které, do mail listu jsem osobně byl několikrát zapsán. Dodnes mi nepřišla jediná pozvánka na vernisáž. Budiž.

Když chci, najdu si cestu. Ale co ostatní uměnímilovníci. Letos funguje galerie cca 13 let, ale proč nemá svůj web. Nepočítám obstarožní web antikvariátu. K dramaturgii galerie napíšu toto - je to můj subjektivní kritický názor, ač si upřímně vážím i této práce, přes mé frfňání. Nevím, jaké ambice byly na začátku, nevím, jaké ambice má galerie v současnosti. Ale pokud bych měl osobně konstatovat, tato galerie nikdy nevyrostla z malé, velmi regionální výstavní místnosti. Myslím si, že šance byly a jsou, ale bylo by nutné vyrůst. Jak do velikosti, tak do odvahy - kvality možná taky, ale to bych kurátorům křivdil, protože tam vždy byla. (Moje výtka ke kvalitě je, že byla asi kvůli prostorům na můj vkus okousaná. Viděl jsem výstavu v Praze a nebo v Brně, a pak torzo v Ostravě). Neměl jsem to štěstí narazit v galerii na zahraničního umělce.
Jsem rád za představovaní mladých fotografů, to považuji za přínos. Asi větší, než sázení na jistotu zvučných jmen, kde mi tento prostor přijde neadekvátní a rozhodně to není na plácání se po zádech, že zvučné jméno bude ve Fiducii. Jen to zajistí poměrně větší návštěvnost. Sám nejsem výjimkou, taky se rád podívám na Funkeho nebo se setkám s Iren Stehli u nás v Ostravě.
Bohužel ve srovnání s DOXem nebo Domem umění v Brně je to jiný zážitek a srovnávat i s menšími galeriemi např. Leica gallery je lhaní si do kapsy. Myslím si, že i v těchto parametrech má galerie své místo a je skvělé, že dokáže svou kvalitou dosáhnout na subvence státu a zájem návštěvníků, ale myslím, že by to chtělo už díky jménu expandovat, než to udělá někdo jiný s konkurenčním projektem, což by bylo pro umění také fajn. Otázka je, zda pro galerii by to nebylo fatální, bez změny přístupu a dramaturgie."

Karel Kita
fotograf, student

„Výstavky navštěvuji, u těch dobrých nechávám napsat svým žákům recenzi.
Poklábosím s galeristama /pan Po a pan Po/, dám jednohubky, pak dem na pivo. I s autorem.
Fiducku prošla řada slušných autorů, se kterýma jsem občas v kontaktu.
Výstavky, které nemusím, nechávám vyčichnout. Zdá se mi, že jich přibývá, možná ale jenom mně přibývají roky. Nevadí, olivy mají většinou čerstvé a pak, to pivo potěší vždy..."

MgA. Jaroslav Malík
fotograf, pedagog

„Ve Fiducii jsem uspořádal dvě výstavy: první v roce 2003 byla premiérou cyklu Prostor a druhá Memory etc. v roce 2012 byla výběrem z mých posledních cyklů. Obě expozice byly skvěle připraveny včetně katalogů i veškeré další součinnosti spojené s jejich realizací i prezentací. Galerii Fiducii považuji za jednu z nejvýznamnějších fotografických galerií u nás. Je vedena skvělými kurátory, kteří ve velmi přátelské atmosféře vytvářejí perfektní odborné zázemí. Fiducie má dnes prestižní postavení. Její výstavní program považuji za koncepční a přitom otevřený všem fotografickým směrům. Vážím si toho, že jsem v této galerii vystavoval."

Doc. MgA. Pavel Mára
fotograf, pedagog

„Galerie Fiducia slaví třinácté výročí trvání.
V životě galerie v současné době, kdy na kulturu není příliš financí, je to dosti dlouhý věk.
S galerií spolupracuji prakticky od první výstavy a také sleduji její program. Vážím si této aktivity, která byla v Ostravě velmi potřebná. Vážím si nasazení, pracovního zaujetí a také odborných znalostí všech členů. I když radnice i Ministerstvo kultury galerii podporuje, finančních prostředků není nikdy dost. Cílem galerie není jen prezentace významných autorů, ale také je dáván prostor mladší generaci, experimentu nebo zahraničním autorům. Proto má tato galerie nezastupitelné místo na ostravské kulturní scéně."

prof. Mgr. Jindřich Štreit
fotograf, pedagog

65

66

67

68

69

70

65| Interiér Antikvariátu a klubu Fiducia (archív Antikvariát a klub Fiducia)

66| Interiér Antikvariátu Fiducia (archív Antikvariát a klub Fiducia)

67| Architektonická procházka s Martinem Strakošem v rámci Muzejní noci (archív Antikvariát a klub Fiducia)

68| Architektonická procházka s Martinem Strakošem v rámci Muzejní noci (archív Antikvariát a klub Fiducia)

69| Debata o ovzduší v Ostravě (archív Antikvariát a klub Fiducia)

70| Dětské studio Fiducia (archív Antikvariát a klub Fiducia)

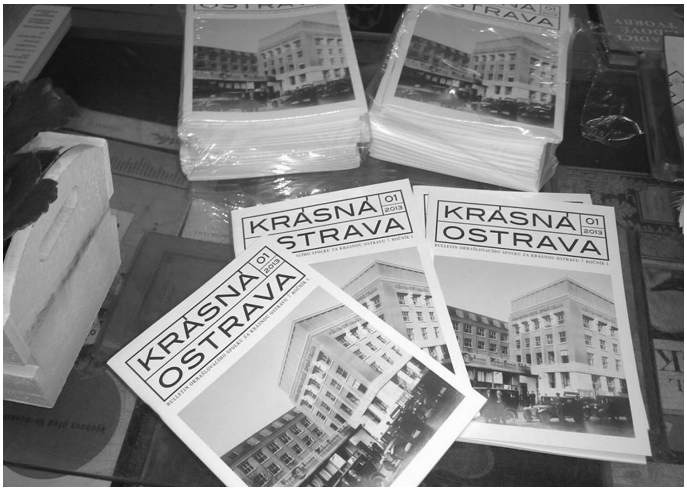

71

72

73

74

75

71| Bulletin Krásná Ostrava (archív Antikvariát a klub Fiducia)

72| Bulletin Krásná Ostrava (archív Krásná Ostrava)

73| Ukázka publikační činnosti klubu Fiducia: Ostrava za ostrnatými dráty, Ostravské interiéry, Pexeso (archív Antikvariát a klub Fiducia)

74| První akce Okrašlovacího spolku – Okrašlování mlýna (foto: Roman Polášek)

75| První akce Okrašlovacího spolku – Okrašlování mlýna (foto: Jan Baka)

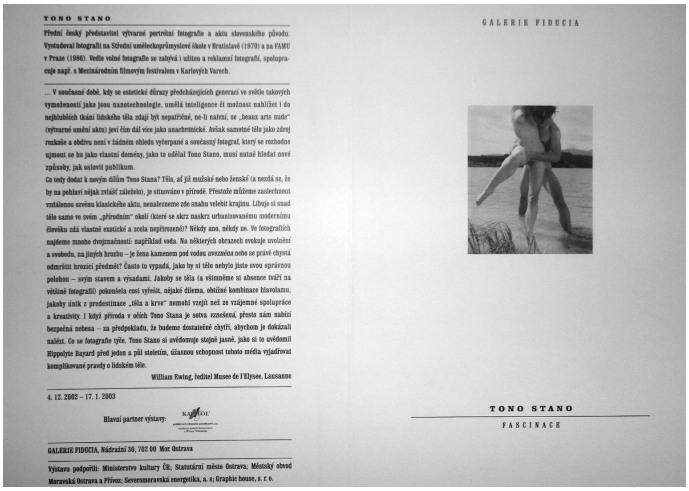

76

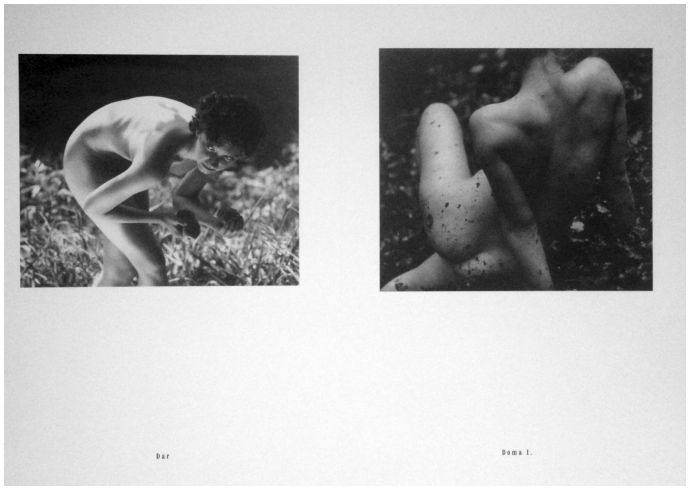

77

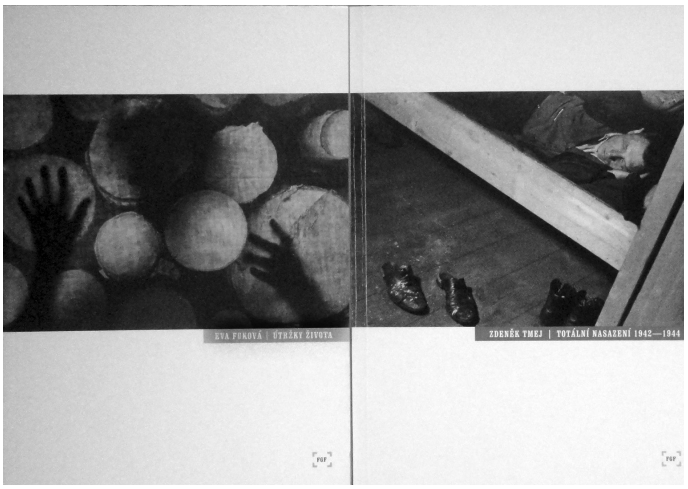

78

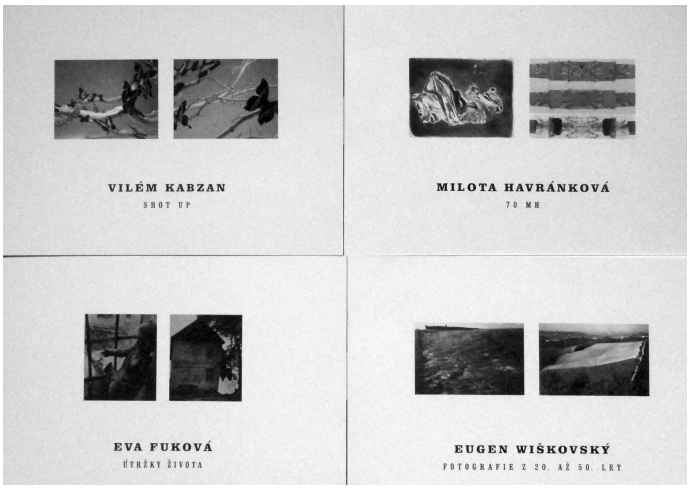

79

80

76| Ukázka výstavního katalogu: Tono Stano, Fascinace

77| Ukázka výstavního katalogu: Tono Stano, Fascinace

78| Ukázka výstavního katalogu: Eva Fuková, Útržky života a Zdeněk Tmej, Totální nasazení 1942 – 194413.

79| Ukázka pozvánek: Vilém Kabzan, Milota Havránková, Eva Fuková, Eugen Wiškovský

80| Ukázka programu: prosinec 2010

ZÁVĚR

Vznik prostoru Antikvariát a klub Fiducia považuji pro Ostravu za velmi důležitý. Jednak proto, že po zániku klubu Černý pavouk je toto místo posledním mementem ostravské kultury. Samozřejmě vznikají nové galerie a místa, avšak jsou to převážně moderní typy galerií zaměřující se na současné umění a kromě vernisáží v nich není prostor pro setkávání se a debatování s dalšími umělci.

Stejně jako klub tak i Fotografická galerie Fiducia si zakládá na prezentování mnoha význačných českých a světových osobností. Oproti nedaleké galerii Opera, která sídlí v divadle Jiřího Myrona a vystavuje převážně klauzurní a diplomové práce studentů uměleckých fotografických škol, je výstavní program galerie Fiducia skoro studnicí historie fotografie.

Ostrava se díky pestrosti fotografických výstav, které společně plánují kurátoři Roman Polášek a Martin Popelář dostala, do podvědomí mnoha kritiků a teoretiků. Doposud jsme měli možnosti navštívit výstavy typu Andy Warhol, Jaroslav Rössler nebo Eugen Wiškovský pouze například v Praze. Díky těmto zvučným jménům není Ostrava vnímaná pouze jako upadající město.

Ač se Fotografická galerie Fiducia rozprostírá na značně malém prostoru, tak si troufám říci, že je dosti velkou konkurencí pro přilehlé galerie. V porovnání s Galerií výtvarného umění zde mám klid na prohlížení si vystavených fotografií. Nejednou jsem se v Domě umění setkala s mnoha zákazy a příkazy. Opravdu musí umění podléhat pedantskému chování dohlížejících zaměstnanců?

Nejrůznější nejen fotografické výstavy v Ostravě navštěvuji pravidelně od roku 2003. Ale bohužel neumím říci, jak působí výstavy v galerii Opera. Mimo dnes už málo navštěvované vernisáže jsem se do těchto

prostor nedostala. Proto má u mě Fotografická galerie Fiducia jedno pomyslné plus, a to za přístupnost výstav. Nejednou se mi stalo, že mě upoutal název výstavy v galerii Opera, ale protože zrovna nebyl ten správný čas, byly dveře divadla Jiřího Myrona zavřeny.

Fotografická galerie Fiducia má v porovnání s další galerií, tentokrát s Výtvarným centrem Chagall,určitě lepší prezentaci vystavených fotografií. Pokud výstavní plán nenabízí známou fotografickou osobnost, která bývá vystavená v zrekonstruovaném půdním prostoru, tak máte smůlu. Fotografie si budete muset prohlédnout na stěnách lemující schodiště, takže očekávejte malou ztrátu koordinace a tím pádem i koncentrace. Další překážkou se může stát náhodná návštěva. Návštěvník se rozhodne navštívit výstavu v přízemí galerie Chagall a rozhodne se, že se podívá i na fotografie na schodišti, vystoupá do nejvyššího patra a tam narazí na zamčené dveře. Takže pokud si bude chtít prohlédnout výstavu známějšího fotografa, bude muset seběhnout dolů, požádat o klíče a opět si schody vyběhnout nahoru.
Přestože si velmi cením fungování klubu Fiducia a jeho obou galerií, tak se nemůžu zbavit dojmu, že Fotografická galerie Fiducia v jistém směru stagnuje. V posledních letech se kurátoři naučili nebát se vystavit fotografie jinak, než jen v rámech, ale je toho málo.

V dnešní době je pro mnoho firem nejsnazší cesta komunikace a zviditelnění se přes sociální sítě. Musím ale bohužel konstatovat, že tento druh prezentace mi je opravdu cizí. Pokud koukám na webové stránky galerie, očekávám jistou dávku hravosti, nápaditosti a snadného získání informací o současných a plánovaných výstavách, eshop, adresa galerie a další užitečné informace. Bohužel, kromě galerie Plato, o které jsem se zmiňovala v úvodu, žádná z dalších galerií nemá pořádnou webovou stránku. A popravdě, přestože stránky galerie Plato – platforma (pro současné umění) jsou minimalistické a přesto svěží, nemůžu se zbavit pocitu, že si tak trochu vypůjčili webový vizuál pražské galerie Rudolfinum. Ostatní galerie, včetně Antikvariátu a klubu Fiducia, se prezentují za pomoci zastaralých stránek, které nejsou vesměs ani aktualizované. Je to sice možná zanedbatelná výtka, ale jak jinak chtějí galerie přilákat návštěvníka z jiného města? Některé galerie spoléhají na svou starou webovou stránku, jiné na moderní sociální sítě, ale co má dělat budoucí návštěvník, který například Facebooku neholduje?

V závěru nezbývá než jen doufat, že Ilona Rozehnalová a její Antikvariát a klub Fiducia nebude muset na svých bedrech neustále nést morální zodpovědnost za ostravskou kulturu, a Ostrava nejen kulturně oživne.

FIDUCIA
antikvariát
klub
galerie

JMENNÝ REJSTŘÍK

A

Alt, Hynek 22,24

Arbus, Diane 6

B

Balabán, Daniel 4, 36

Balco, Andrej 33, 34, obr. č. 53

Bán, Andrej 10, 14, obr. č. 16

Baňka, Pavel 15, 22

Bárta, Jaroslav 5

Bartek, Vojtěch 7

Bayard, Hippolite 9

Bednář, Dalibor 2

Benická, Lucia 18

Berkovič, Pavel 30, 31

Beskid, Vladimír 15

Biefer, Marcel 11

Birgus, Vladimír 4, 15, 30, 32

Blochová, Zuzana 22, 24

Bošanská, Petra 33, 34, obr. č. 54

C

Cigoš, Stanislav 3, 40

Cubjak, Martin 26

Cudlín, Karel 5, 26, 29

Cysař, David 30, 31

Čejka, Jaromír 5

Černý, Jan 5

Črmák, Jan 4

D

Dalí, Salvadore 1

David, Jiří 7, 8

David, Milan 10, obr. č. 15

Dopitová, Milena 15, 16

Dostálková, Daniela 15

Drezdowicz, Ladislav 10

Drtikol, František 1

Dufek, Antonín 17

Dvořáková, Alena 5, 22, 23

E

Ewing, William 9

F

Fabricius, Anna 22, 24, 25

Fára, Libor 11

Fárová, Anna 11, 12

Fárová, Gabriela 10, 11

Faster, Petr 18, 20

Fekete, András 7

Felling, Arthur 21

Fischer, Viktor 22, 23

Freiberg, Jan 26, 28

Fritschová, Lenka 10, 12

Fuková, Eva 30, 32, obr. č. 51, 78, 79

G

Garai, Markéta 2

Gil, Ivo 5

Grygar, Štěpán 20

Grymová, Karolína 7

H

Havelková, Jolana 7, 9, obr. č. 09, 10

Havránková, Milota 31, 33, 34, 35, 37, obr. č. 54, 58, 79

Hojstričová, Jana 22, 23

Holomíček, Bohdan 5, 10, 12, obr. č. 12, 13

Horan, David 27

Hořínek, Bořivoj 22, 24, obr. č. 32, 33

Hrachová, Pavla 5

Hrdina, Jiří 33

Hrůza, Tomáš 26, 28

Hurňanská, Monika 18, 19, obr. č. 25

CH

Chagall, Mark 1

Chang, Simon 22, 24

Chocholová, Blanka 36

I

Illek, Zbyněk 7

J

Jandera, Radek 15

Jaroš, Milan 22, 24

Joly, Jean-François 10, 13

Jůza, Jiří 40

K

Kabůrková, Tereza 15, 26, 28

Kabzan, Vilém 33, 35, obr. č. 79

Kalhous, Michal 15, 16

Kalmus, Peter 15, 16, obr. č. 18

Kameník, Karel 33, 35

Kanta, Antonín 36, 37, obr. č. 59

Kinterová, Markéta 15

Kita, Karel 41

Knap, Norbert 7, 8

Kočan, Robo 17, 18, 19, obr. č. 24

Koklesová, Bohunka 22, 30, 31

Kolář, Jiří 1, 5

Konopka, Bogdan 7, 8, obr. č. 08

Kontra, Gábina 10, 12

Kopasz, Viktor 15, 17, obr. č. 23

Kopinc, Miroslav 2

Kotzmannová, Alena 5, 6

Kowolowski, František 26

Kramarz, Andrzej 22, 24

Krejčová, Barbora 22, 24

Kudász, Gábor Arion 30, 31

Kufa, František 5

L

Lamačová, Dita 22, 24

Lendelová-Fišerová, Lucie 4, 22, 30

Lendelová, Lucia 10, 14, 18

Lhoták, Zdeněk 30, 32

Libera, Zbigniew 30, 31, obr. č. 48

Lipus, Radovan 4, 39

Lodzinska, Weronika 22, 24

Lukasová, Helena 24, obr. č. 34

Lukas, Jan 22, 24, obr. č. 35

Luskačová, Markéta 5, 6, obr. č. 06

Lysáček, Petr 4, 7, 23, 26, 27, 40, obr. č. 39

Lysáčková, Marcela 39

M

Mader, Andreas 36

Machotka, Miroslav 20

Malík, Jaroslav 10, 12, 26, 27, 41, obr. č. 14, 36, 37

Malušek, Otakar 33, obr. č. 57

Mára, Pavel 10, 14, 41, obr. č. 17

McKinnon, Graemen 2

Mikolášek, Martin 3, 40

Milková, Silvie 15

Miró, Joan 1

Moucha, Josef 4, 20, 22, 23, 26, 28, 30, 32, 33, 34, 36, 37, obr. č. 56, 61

Mráziková, Eva 16

Myška, Miroslav 5, 6, obr. č. 05

N

Němec, Tomki 5

Nievald, Jan 10, 12

Nimcová, Lucia 15, 16

Novotný, Miloň 36, 37, obr. č. 61

O

Olekšák, Roman 36

P

Pavlán, Petr 3

Pavliňák, Petr 1

Pecha, Pavel 30, 32, obr. č. 50

Pepe, Dita 1

Picasso, Pablo 1

Pinkava, Ivan 4, 5, 6, obr. č. 03, 04

Pitlach, Milan 36, 38

Polášek, Roman 3, 4, 5, 7, 10, 15, 18, 22, 26, 30, 33, 43

Popelář, Martin 3, 4, 5, 7, 10, 15, 18, 22, 26, 30, 33, 43, obr. č. 06

Portel, Robert 10

Pospěch, Tomáš 4, 5, 18, 19, 20, 22, 24, obr. č. 26, 27

Prášilová, Barbora 22, 24

Prekop, Rudo 7, 8, 10, 12, 15, 16, 26, obr. č. 07, 18

Primus, Zdeněk 15

Procházková, M. H. 26

Przyborek, Grzegorz 26, 27, obr. č. 38

Přibyl, Ondřej 22, 24

R

Rechowicz, Gabriel 28

Reichmann, Vilém 5, 6

Rittstein, Lukáš 36, 38, obr. č. 63

Rohan, René 3, 5, 40

Rössler, Jaroslav 26, 27, 43, obr. č. 40

Rošický, Petr 5

Rozehnal, Jiří 3, 39

Rozehnalová, Ilona 3, 4, 39, 40, 44

Rudinská, Libuše 10, 11

Řezníček, František 2

S

Sadovská, Dorota 36, 37

Saparová, Silvia 30, 31

Saudek, Jan 11

Sharifi, Soody 18, 19

Schmid, Roland 10

Schöer, Gregor 36

Siostrzonek, Jiří 15, 18, obr. č. 21

Skala, Dušan 15

Slámová, Olga 10, 13, 22

Smejkal, Pavel Maria 18, 20

Smékal, Martin 7

Sobek, Evžen 7, 8, 22

Sontagová, Susane 16

Stäheli, Erwin 30, 31, obr. č. 49

Stach, Ľubo 19

Stanko, Vasil 26, 28

Stano, Tono 7, 8, 9, 11, obr. č. 11, 76, 77

Stanojevič, Srdjan 10, 13

Stefanovič, Olja Triaška 36, 37

Steffelin, Christian von 18, 20

Stejskal, Martin 31

Strakoš, Martin 36, 39, obr. č. 67, 68

Sudek, Josef 1

Sumec, Ivo 2, 4, 40

Surůvka, Jiří 4, 10, 11, 30

Šefr, Igor 5, obr. č. 05

Šigut, Jiří 15, 17, 30, obr. č. 19, 20

Šlapetová, Barbora 36, 38, obr. č. 63

Šmíd, Pavel 10, 26

Šmok, Ján 8

Šnobl, Josef 33

Štecha, Pavel 5

Štětina, Jaromír 11

Štreit, Jindřich 1, 5, 7, 15, 17, 42, obr. č. 03, 21, 22

Švolík, Miro 8, 22, 23

T

Teige, Pavel 27

Thelenová, Michaela 33, 34, obr. č. 55

Tichý, František 1

Tmej, Zdeněk 36, 38, obr. č. 64, 78

Tóth, Maťo 10, 13

Tsukahara, Takuya 26, 28, obr. č. 41

Tuček, Viktor 10, 13

Tůma, Karel 18, 20, obr. č. 28

Typlt, Jaromír F. 15

V

Vajd, Alexandra 22, 24

Valoch, Jiří 7, 33, 36, obr. č. 59

Vančát, Pavel 18

Varga, Kamil 36, 37, obr. č. 60

Vojtěchovský, Luděk 10

W

Warhol, Andy 26, 27, 43, obr. č. 42, 43, 44, 45, 46, 47

Weegee 18, 21, obr. č. 29

Willert, Petr 33, 34

Wiškovský, Eugen 30, 32, 43, obr. č. 52, 79

Wojnar, Jan 7, 8

Z

Zelinský, Miroslav 4

Zoubek, Olbram 1

Żak, Paweł 15, 17

Žila, Jaroslav 26

Župník, Peter 8

SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY

BIRGUS, Vladimír a Jan MLČOCH. *Česká fotografie 20. století.* Praha: KANT, 2010, 390 s. ISBN 978-80-7437-026-7.
Fiducia - důvěrně: Sborník k 10. výročí antikvariátu a klubu Fiducia. Ostrava: Fiducia, 2008.
GALERIE FIDUCIA. *Andrej Bán: Iné Slovensko 2002.* Ostrava, 2003.
GALERIE FIDUCIA. *Petra Bošanská: Second Nature.* Ostrava, 2009.
GALERIE FIDUCIA. *Bogdan Konopka: Reconnaissances.* Ostrava, 2002.
GALERIE FIDUCIA. *Gabriela Fárová: Gabinetky.* Ostrava, 2003.
GALERIE FIDUCIA. *Bohdan Holomíček: Fotografie.* Ostrava, 2003.
GALERIE FIDUCIA. *Tomáš Hrůza: Turisti.* Ostrava, 2007.
GALERIE FIDUCIA. *Monika Hurňanská: Zvečneniny.* Ostrava, 2005.
GALERIE FIDUCIA. *Jana Hojstričová: Každý deň.* Ostrava, 2006.
GALERIE FIDUCIA. *Jean-François Joly: Ztroskotanci/Naufragés* Ostrava, 2003.
GALERIE FIDUCIA. *Tereza Kabůrková: Obrazárna.* Ostrava, 2007.
GALERIE FIDUCIA. *Milan Kalhous: Fotografie.* Ostrava, 2004.
GALERIE FIDUCIA. *Norbert Knap: Imagony.* Ostrava, 2002.
GALERIE FIDUCIA. *Jan Lukas: Italský deník 1965 – 1966.* Ostrava, 2006.
GALERIE FIDUCIA. *Jaroslav Malík: Lidé pravděpodobní.* Ostrava, 2003.
GALERIE FIDUCIA. *Jaroslav Malík: Matička Ostrava.* Ostrava, 2007.
GALERIE FIDUCIA. *Pavel Mára: Prostor/Space.* Ostrava, 2003.
GALERIE FIDUCIA. *Josef Moucha: An American Dream.* Ostrava, 2006.
GALERIE FIDUCIA. *Lucia Nimcová: Slovenské ženy.* Ostrava, 2004.
GALERIE FIDUCIA. *Ostrava – Periférie nebo co?!.* Ostrava, 2003.
GALERIE FIDUCIA. *Portréty – zátiší, fotografie z FAMU.* Ostrava, 2003.
GALERIE FIDUCIA. *Tomáš Pospěch: Krajinky.jpg.* Ostrava, 2005.
GALERIE FIDUCIA. *Jaroslav Rössler: Abstraktní fotografie.* Ostrava, 2007.
GALERIE FIDUCIA. *Silva Saparová: Women in Condition.* Ostrava, 2008.
GALERIE FIDUCIA. *Pavel Maria Smejkal: The Family of Man.* Ostrava, 2005.
GALERIE FIDUCIA. *Erwin Stähli: Gravel & Coal.* Ostrava, 2008.
GALERIE FIDUCIA. *Tono Stano: Fascinace.* Ostrava, 2002.
GALERIE FIDUCIA. *Tono Stano: Fascinace.* Ostrava, 2002.
GALERIE FIDUCIA. *Christian von Steffelin: Berlín?.* Ostrava, 2005.
GALERIE FIDUCIA. *Jiří Surůvka: Bed Ems.* Ostrava, 2003.
GALERIE FIDUCIA. *Jindřich Štreit: Lidé mého kraje.* Ostrava, 2004.
GALERIE FIDUCIA. *Eugen Wiškovský: Fotografie z 20. a 50. let.* Ostrava, 200
KOZELKA, Milan. *V srdci Černeho Pavouka: Ostravská literární a umělecká scéna 90. let.* Olomouc: Votobia, 2000, 452 p. ISBN 80-719-8420-5.

Online odkaz:

Miroslav Myška; Fotograf magazine. Http://fotografmagazine.cz/casopis/o-fotografii/profily/vilem-reichmann/ [online]. #21 o fotografii. 2014 [cit. 2014-07-05]. Dostupné z: http://fotografmagazine.cz/

Periodikum:

Novou fotografii otevře Ivan Pinkava. Ostrava: Mladá Fronta Dnes, 7. 6. 2001.

Požité fotografie:

archív Fotografická galerie Fiducia, archív Antikvariát a klub Fiducia, Jan Baka, Fedor Gabčan, Roman Polášek

Michaela Bobková
V Opavě 2014
© 2014 Michaela Bobková
Institut tvůrčí fotografie FPF
Slezská univerzita v Opavě

Počet znaků: 117 471
Vlastní počet slov: 15 329
Celkový počet slov: 16 891